

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Nr. 52 (292)

Anul IX
31 decembrie 1960

La mulți ani!

Desen de
I. POPESCU-GOPO

REPUBLICĂ

Tu, țara mea, deși ai fost frumoasă
În zdrențe te-au purtat, fără conduri
Și nu-ți era nici vatra călduroasă
Iar blidul gol ți-a fost merit să-nduri!

Cu turmele de case risipite
Prin Bărăgan, ai cumpănit pe umăr
Atîta cer cu stele aurite
Dar negrii ani ți-au fost fără de număr.

Știm, dintre stele una, numai una,
Pe fruntea ta și-a așternut cununa!

Crescut-a steaua din pămînt, din oameni,
Din împliniri, din luptă și tumult
Dar nici cu-un cer întreg azi nu asameni
Lucirea ei, visată de demult.

Doar vulturii încinși în lupte grele
Cuprinse-n slove aspre din vechime,
În cîntec roș' închis după zăbrele
Au cunoscut a stelei înălțime!

Căci dintre stele una, numai una,
Îți luminează calea-ntotdeauna.

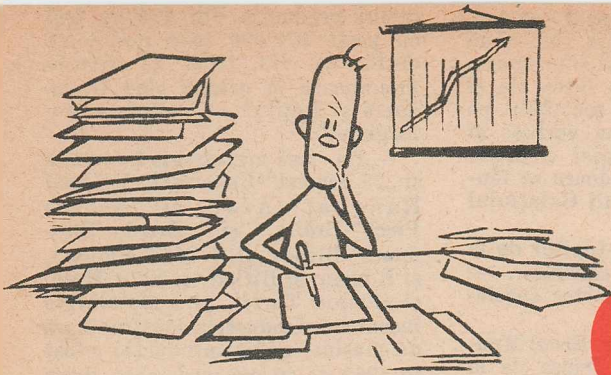
Din lupta ta pe-un snop de spice blonde
A înflorit o stemă ca un crin —
Luceafăr scump pe măguri și pe sonde,
Din dragostea ce ți-o purtăm deplin.

Pe stemă simți luminile aprinse
Și sondele cu brațele de fier,
Orașe noi și lanuri necuprinse,
Și codrii nesfîrșiți suind spre cer.

Căci dintre stele una, numai una,
Apropie de inime Comuna!

Republică, pe fruntea-ți luminoasă
Străluce azi spre viitor o rază
Și pentru ea din fiecare casă
Noi, paznici credincioși, îți stăm de pază!

Ce publicăm de ANUL NOU?...

Fotoreporterul „portretist“:

— Eu îl cunosc pe Eroul Muncii Socialiste Ștefan Tripsa de la Hunedoara...

— Știți ce a spus Tripsa de la tribuna celui de-al III-lea Congres al P.M.R.? Că de la începutul anului și până la data ținerii Congresului oțelarii din secția sa au realizat numai la prețul de cost economii de 6 milioane lei!...

Strașnic om — Omulețul ăsta al lui Gopo! Și neastimpărat — nevoie mare! La Cannes, la Karlovy-Vary, la San Francisco a dominat și a făcut să se vorbească numai de dînsul. Dar pe unde n-a călătorit? Și-a plimbat cele șapte arte ale lui în toate cele cinci continente ale mapamondului și, așa cum se vede în coperta de față a „Flacării“, nu e departe nici ziua cînd va aseleniza!...

Așa îl știam — noi și mulți alții — pe năstrușnicul omuleț: neobosit glob-trotter — azi aici, mîine... la Cannes. Și vă mărturisim sincer că, avînd cunoștința de preocupările lui... mondiale, ba chiar și cosmice, ne închipuiam — cu oarecare amărăciune — că eroul nostru cunoaște mai puțin patria noastră comună (a noastră și a lui!). Noroc de apropierea Anului nou care ne-a dat posibilitatea să ne risipim această amărăciune. Mai clar. Cu acest prilej: am aflat că Omulețul lui Gopo cunoaște Republica Populară Romînă cum își cunoaște propriile... Era să spunem buzunare, dar ne-am amintit că talentatul lui părinte îl poartă nițeluș cam dezbrăcat, chiar și în aceste zile de iarnă. În fine, ca să lămurim lucrurile, vom spune că Homo Sapiens își cunoaște patria mai bine chiar decît — fără supărare! — toți reporterii și fotoreporterii luați la un loc. Dovadă cele ce s-au petrecut în ședința colectivului redacțional de la „Flacăra“.

Dar s-o luăm pe îndelete și să povestim pe scurt cum s-au desfășurat faptele.

Vă mărturisim că de fapt intrăm în cîteva mici secrete profesionale. În primul rînd trebuie să aflați că noi obișnuim să ne întrunim într-un fel de „meciuri“ săptămînale care se numesc ședințe de sumar. Spun însă că sînt meciuri, pentru că ele prilejuiesc aprige dispute între prea mult împărțitii (în secții) și prea mult despărțitii (vezi ședințele în care secțiile se ceartă între ele) membri ai redacției, care fiecare caută să-și tragă spuza pe turla lui, înșfăcînd o felie cit mai mare din friptura care se numește spațiul unui număr de revistă. Industria și arta, agricultura și politica internațională, știința și cuvintele încrucișate, umorul și sfaturile practice, comerțul și sportul — atîtea și atîtea secții și rubrici din revistă își dispută dreptul la spațiu, încît ședințele respective

se transformă în aprige bătălii, soldate, ca toate bătăliile, cu victorii și înfringeri, dar mai ales cu amărăciuni și proteste. E lesne de înțeles cu cât devine mai bătaioasă o asemenea ședință când e vorba de un număr festiv, cu cât este mai disputat la un asemenea număr fiecare centimetru pătrat de pagină. Știind aceasta, ne-am gândit că, pentru a preveni nemulțumirile, e bine ca la ședința respectivă să invităm un om obiectiv care să hotărască cu înțelepciune ce e de făcut, care să împartă judicios copiilor redacției câte o felioară din marele cozonac (ierțați-ne că mai sus i-am spus friptură!) al spațiului. Alegerea nu a fost prea grea. Căci cine oare este om mai înțelept decît... Homo Sapiens? Așa că...

Așa că iată-ne adunați pentru o oră — doar o oră! — în jurul unei mese de ședință. În ce privește musafirul nostru, socoteam că el va arbitra. Din păcate lucrurile nu s-au petrecut tocmai așa. Redactorul șef n-a apucat să rostească decît o frază: „E ultima ședință de sumar din 1960; întocmim numărul festiv închinat zilei de 30 Decembrie și Anului nou; avem nevoie de materiale care să arate ce a înfăptuit mai de seamă poporul nostru în anul ce a trecut, ce perspective are pentru anul viitor — materiale vii, interesante, optimiste, așa cum este înșasi sărbătoarea Anului nou, așa cum este însuși poporul nostru...”

Redactorul nostru n-a apucat să spună mai multe. Reporterii și fotoreporterii n-au apucat să-și deserte servietele și buzunarele de caiete, carnete, foi cu notițe

de tot felul, filme, fotografii, diapozitive etc., etc., că Omulețul lui Gopo a și intrat în acțiune.

— Propun... Propun — spuse el — să începem cu... începutul.

— La început a fost cuvîntul! — îl întrerupse glumind un mucalit din secția știință.

— Asta numai în legendă! — făcu o punere la punct Omulețul. Și dumneata, ca om al științei, ar trebui să știi mai bine ca oricine că la început a fost Munca. Deci, tovarăși, să începem cu Munca.

— La început a fost Agricultura... — spuse reporterul specialist în problemele agricole.

— Ba la început a fost Vîntoarea — replică cel ce redactează „Colțul vîntătorului și pescarului sportiv”.

— Ba la început a fost Unealta — puse la punct lucrurile Omulețul nostru.

— Deci, metalurgia! — strigă victorios reporterul specializat în problemele industriei grele.

— Într-adevăr, metalurgia — îl aprobă Omulețul. La începutul, sau mai bine zis la baza construcției noastre socialiste, pentru că nu avem de gînd s-o luăm de la... nașterea lui Homo Sapiens. Noi intenționăm să ne ocupăm de anul 1960, an care a marcat noi victorii în construirea bazei economice a socialismului și trecerea la dezvoltarea acestei baze în vederea desăvîrșirii construcției socialismului. Și bineînțeles că dintre toate ramurile de producție, în primul rînd trebuie să ne ocupăm de industria metalurgică.

— Ura! — exclamă reporterul specializat în problemele industriei

grele. Am un material grozav. Un fotoreportaj despre cele două cetăți de foc: Reșița și Hunedoara. Au fost în întrecere între ele și în fruntea întrecerii socialiste pe țară. În plus, ele ne vorbesc și de viitorul metalurgiei noastre: la Reșița și la Hunedoara se făuresc uneltele și oamenii Galațiului de mîine...

— Cunosc un prim-topitor de la Reșița, Stenghel îl cheamă... — întrerupse un fotoreporter specialist în portrete.

— Și eu îl cunosc pe Eroul Muncii Socialiste Ștefan Tripsa de la Hunedoara — întrerupse un alt fotoreporter specialist în portrete.

— Știți ce a spus Tripsa de la tribuna celui de-al III-lea Congres al partidului? — intră în discuție redactorul de politică internă. Că de la începutul anului și pînă la data ținerii Congresului oțelarii din secția sa au realizat numai la prețul de cost economii de 6 milioane lei!

— Asta e foarte bine — interveni reporterul „metalurgist” — dar mi se pare că tot atît de important este să arătăm că la Hunedoara a intrat în funcțiune cuptorul Martin de 400 de tone...

— Ei și? — întrebă fotoreporterul „portretist”.

— Cum „ei — și?”! Numai acest cuptor va da singur într-un an de patru ori mai mult oțel decît dădea întreaga Hunedoară în 1948.

— Bine, dar metalurgia nu însemnează numai Hunedoara și nici măcar numai Hunedoara și Reșița... — întrerupse șeful secției economice.

— Dar numai în ceea ce privește

oțelul producția din 1960 a fost cu peste 370.000 tone mai mare decît cea din 1959. Și aceasta însemnează în primul rînd Hunedoara și Reșița! — replică „metalurgistul”.

— Da, însă metalurgia înseamnă și „23 August”-București, și „Iosif Rangheț”-Arad, și „Wilhelm Pieck”-Brăila, și „Ernst Thälmann”-Brașov, și „1 Mai”-Ploiești, și Roman, și Bîrlad, și Satu Mare, și Cîmpia Turzii, și... Metalurgia înseamnă și industria constructoare de mașini, a cărei producție a fost în 1960 de 10 ori mai mare decît în 1938...

— Aveți dreptate! Aveți cu toții dreptate! Dar ce publicăm din toate acestea? — întrebă nedecis Omulețul.

— Cu totul altceva — sări de la locul său reporterul „energetician” (așa-i zicem noi; este cel specializat în problemele energetice). Și continuă: S-au împlinit anul acesta 10 ani de la publicarea Planului de electrificare. Biczul nu mai este doar un punct pe hartă, ci și o mare. O mare care produce lumină. Alte construcții noi vor începe. S-au întins sute de kilometri de linii de înaltă tensiune. Și pe sub Dunăre a trecut un cablu, în Dobrogea. Poftiți: am și grafice, am și fotografii, am și hărți... Lumină, forță... Sate electrificate, cinema, radio, televiziune... Ce spui, Omulețule, poate lipsi așa ceva din revistă?

— Fără îndoială că nu. Dar...

— Dar despre întreprinderile nou înființate putem să nu scriem ni-

mic? — se interpuse șeful secției economice. 17 noi întreprinderi au fost puse în funcțiune anul acesta...

— Exact! — spuse cu entuziasm „metalurgistul“. Am în cap și titlul materialului: „Anul are 365 de... kilometri“.

— Cum adică?

— Fabrica de țevi sudate „București“. A intrat anul acesta în funcțiune. Produce zilnic un kilometru de țevă sudată. Am niște poze grozave făcute prin... țevă.

— Iar metalurgie?!—exclamă cu indignare „alimentara“, reporterul specializat în problemele industriei bunurilor de consum. Dar cu Bucecea și Luduș cum rămâne? Și astea sînt două fabrici intrate în funcțiune anul acesta. Partidul a trasat ca sarcină lichidarea importului de zahăr. Și iată că s-a realizat! Anul acesta am produs cu 135 tone mai mult zahăr ca în 1959. E sau nu un subiect... dulce?

— De dulce, nimic de zis! — răspunse Omulețul. Și fără îndoială că subiectul merită un reportaj. Dar mai sînt și altele. Așa că putem considera că n-am răspuns încă în întregime la întrebarea: „Ce publicăm de Anul nou?“.

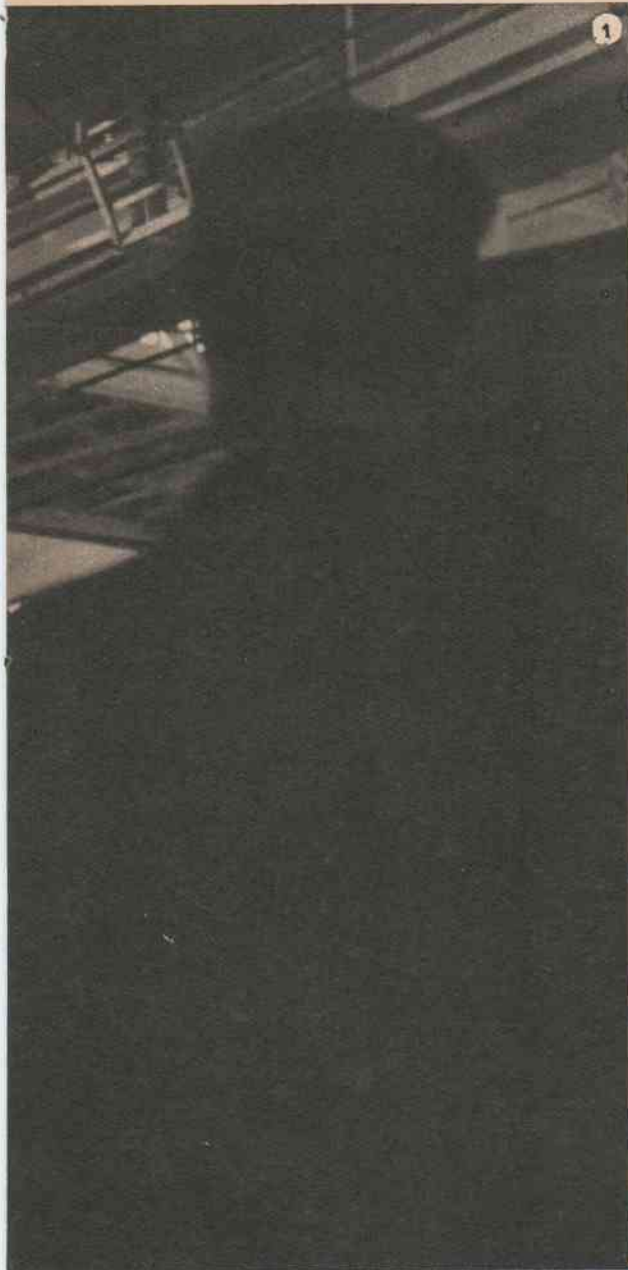
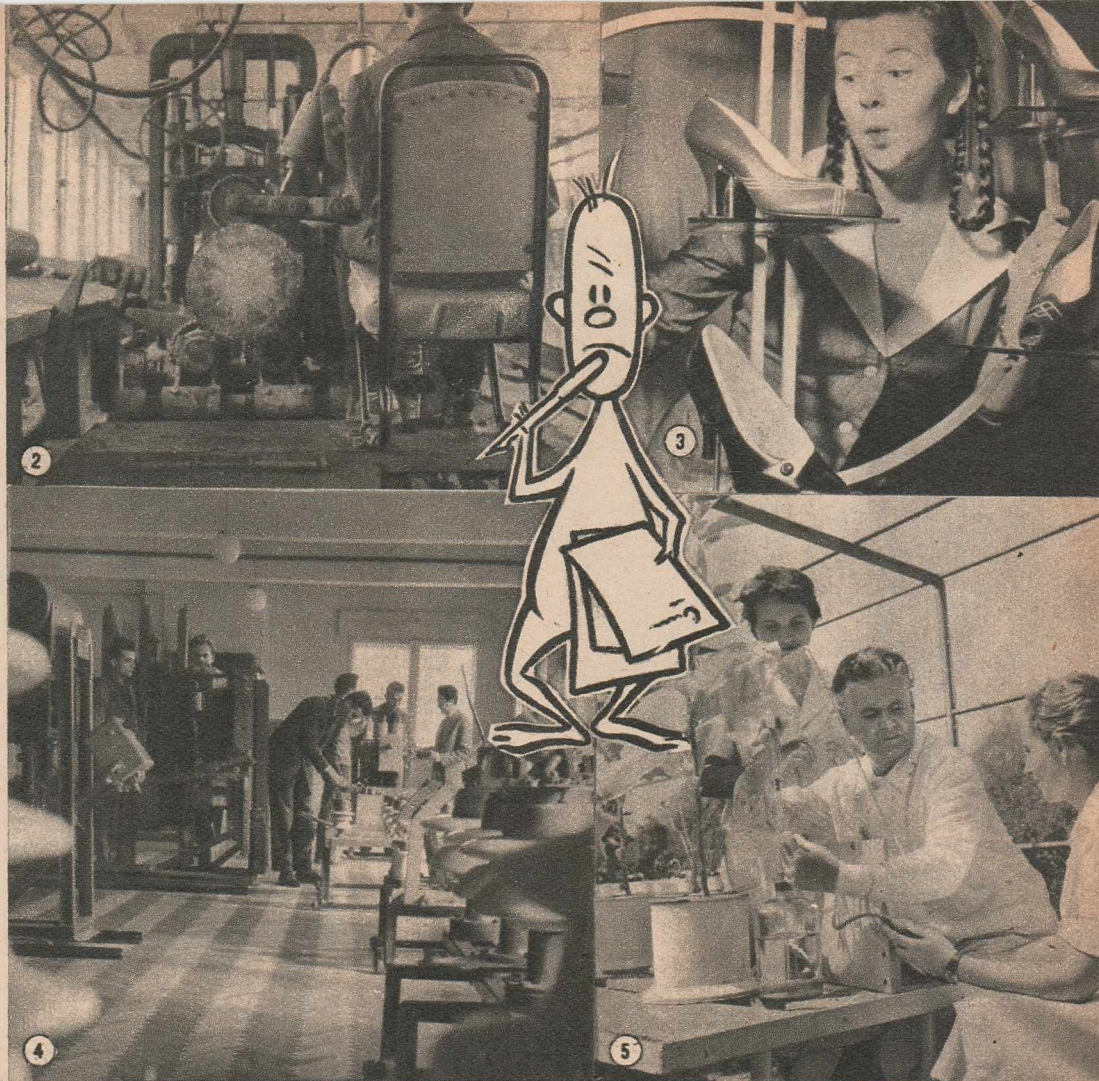
— De-ar ști pădurea să grăiască! — interveni fotoreporterul „peisagist“.

— Un titlu de romanță?

— Nu: de fotoreportaj. Despre exploatarea și valorificarea superioară a lemnului!

— Din nou despre mecanizarea muncii în pădure?

— Și despre asta, dar nu numai

① „Metalurgistul“:

— „Anul are 365 de... kilometri“. Fabrica de țevi sudate „București“, una din cele 17 întreprinderi noi, intrate în funcțiune anul acesta, produce 1 km țevă sudată în 24 ore.

② Fotoreporterul „peisagist“:

— ...Despre drumul de la țapina străveche pînă la podul rulant și fierăstrăul electric — dar și despre drumul de la bușteanul de lemn aruncat în foc pînă la fabricile de plăci aglomerate, placaj, mobilă modernă...

Iată o fotografie care redă un aspect al mecanizării muncii, în vederea valorificării superioare a lemnului, la U.I.L. Curtea de Argeș!

③ „Torcătorul“:

— Dar fără Săvinești se poate concepe un material de fine de an? Și fără „F. C. Gheorghiu-Dej“? Și fără „Industria Bumbacului“? Și fără „Ianos Herbak“? Ia uitați-vă aici, în fotografia asta, ce modele frumoase de pantofi se produc la „Herbak“!...

④ — ...Dar despre acest laborator de aparataj electric de la Institutul Politehnic ce ziceți? Mai ales dacă ne amintim cum trăiau și cum învățau studenții romîni pe vremea burgheziei!

⑤ „Academicianul“, adică reporterul ce cutreieră institutele de cercetări științifice:

— Știința vreți s-o lăsați deoparte? Avem atîtea realizări! Iată numai în domeniul aplicațiilor pașnice ale radioactivității! În medicină, în carotajul petrolifer, în agricultură... Uitați-vă la fotografia aceasta: într-unul din laboratoarele I.C.A.R.-ului se fac experiențe cu fosfor radioactiv asupra plantelor de tutun.

despre asta. Și despre drumul de la țapina străveche pînă la podul rulant și fierăstrăul electric — dar și despre drumul de la bușteanul de lemn aruncat în foc pînă la fabricile de plăci aglomerate, placaj, mobilă modernă. Să nu uităm de noua fabrică de mobile din Iași, de fabrica modernă de cherestea de la Preajba, de noua secție de valorificare superioară a lemnului de stejar de la Guguști...

Omulețul nostru era în mod vizibil din ce în ce mai încurcat.

— Da... Desigur... Și pădurea are ceva de spus. Cu atît mai greu este să ne lămurim: „Ce publicăm de Anul nou?“

— Am eu o propunere „tare“! — interveni reporterul „plugar“ (ăsta e cel specializat în problemele agriculturii). E vorba de un reportaj cu sarmale, cîrnați, biciclete, case noi, aragazuri, mașini de cusut...

— Și dumneata ai titlul?

— Păi altfel nici nu se poate! „Cum își petrec revelionul 400 de foste slugi“. E vorba de colectivității din Zăbrani, raionul Lipova. Toți acești 400 de țărani au fost pe vremuri — ei și familiile lor — iobagi ai boierilor și argați ai chiaburilor. Colectiva le-a creat o altă viață. Ea le-a dat trai îmbelșugat. Și nu numai atît: le-a dat și demnitatea de oameni.

— Păi despre Zăbrani am mai scris...

— Atunci altă propunere. Am fost de curînd oaspetele unui colectiv din Bărăgan, din comuna Gheorghe Lazăr, raionul Slobozia. Îl cheamă Stan Vizireanu.

— Și?

— Să vă spun numai cîteva

„Constructorul“:

— ...Dacă treceți prin Linăriei, nu mai recunoașteți cartierul... Până în 1975 problema locuințelor la orașe va fi practic lichidată.

„Comerciantul“:

— Ați vizitat Pavilionul de mostre de astă-toamnă?... Cantitatea de mărfuri pe care o va desface comerțul socialist va fi în 1965 de 2 ori mai mare decât în 1959...

„Culturalul“:

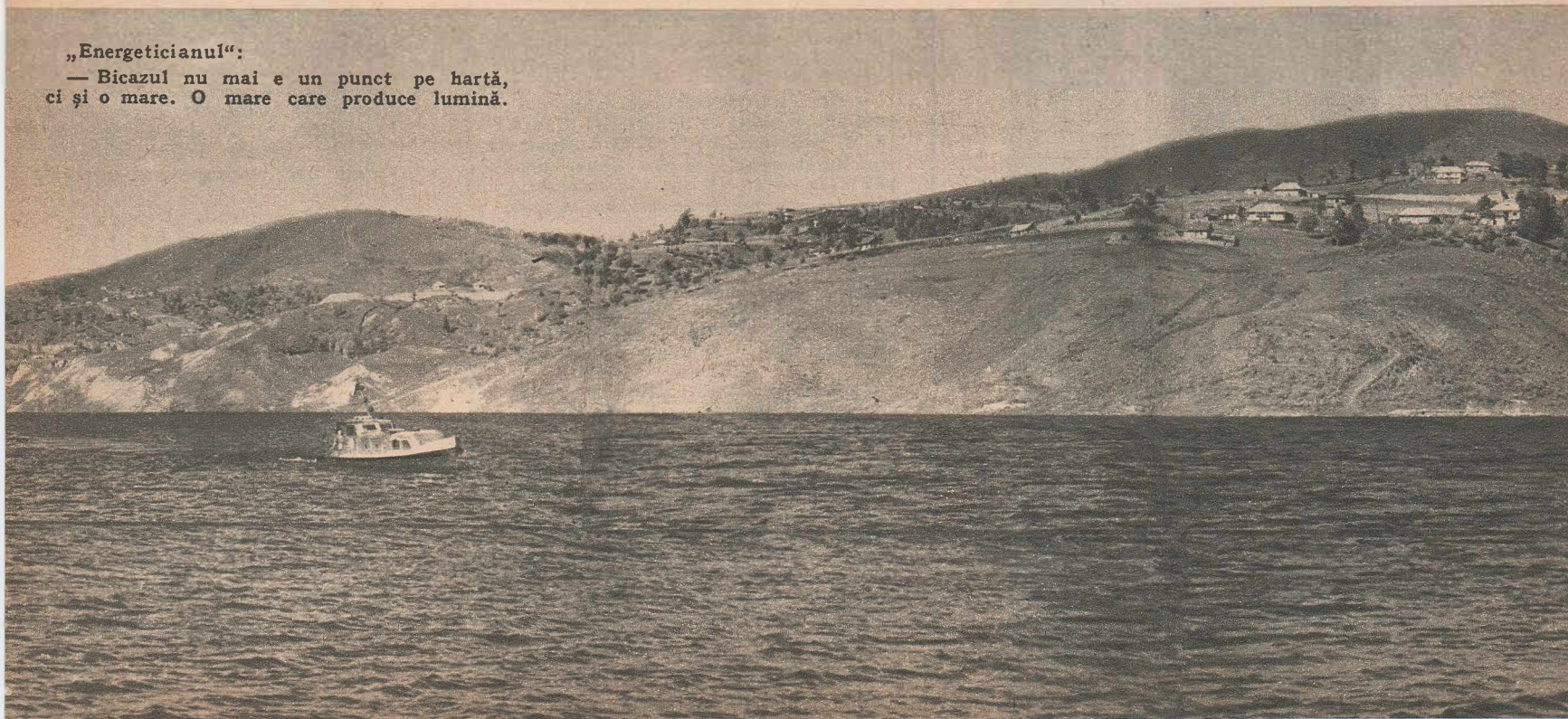
— ... Anul ăsta 2 milioane și jumătate de copii au primit gratuit cărți școlare...

cifre: 2.532 kg grâu, 6.078 kg porumb, 3/40 kg orz, 600 litri vin, 15.180 lei în numerar... Acestea și încă altele sînt veniturile cu care s-a ales Vizireanu la capătul unui an de muncă în colectivă.

— Și aceasta e interesantă — răspunde Omulețul. Dar despre noile colective înființate în 1960 nu scrieți nimic? Dar despre S.M.T.-uri? Dar despre gospodăriile agricole de stat care devin din ce în ce mai rentabile și ajută din ce în ce mai mult la transformarea socialistă a satului nostru? Dar despre porumbul siloz care cîștigă din ce în ce mai

„Energeticianul“:

— Bicazul nu mai e un punct pe hartă, ci și o mare. O mare care produce lumină.

mulți adepți, despre creșterea șeptelului proprietate obștească, despre livezile și viile patriei...? (V-am spus noi că Omulețul își cunoaște bine patria? — N. A.). Toate sînt interesante — continuă el — despre toate trebuie să scriem. Așa că încă o dată trebuie să ne întrebăm: „Ce publicăm de Anul nou?”

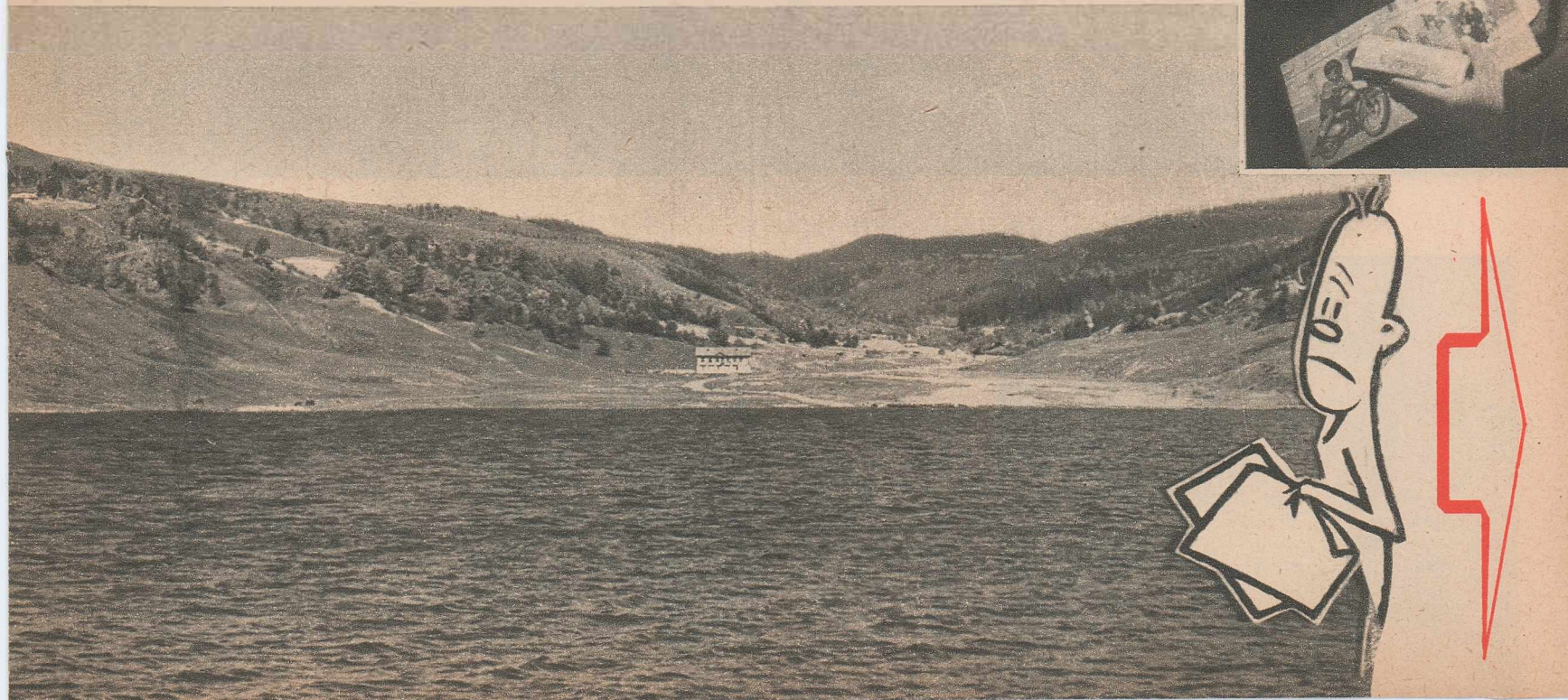
— Eu cred că cel mai grăitor lucru e construcția—interveni reporterul „constructor”. Sute și mii de blocuri noi au fost construite în toată țara. Pînă în 1975 problema locuințelor la orașe va fi practic lichidată. N-ați văzut planurile

și machetele apărute anul acesta în presă? Numai prin sistematizarea șoselei Mihai Bravu și a bulevardului Gheorghe Dimitrov se vor construi 10.000 de apartamente. Dar în Linăriei ați fost? Dacă treceți pe acolo nici nu mai recunoașteți cartierul. Și pe urmă a intrat în stadiul de finisare cea mai înaltă construcție a Capitalei: Gioconda. Despre toate astea putem să nu scriem nimic?

— Nu, desigur că nu — răspunse din nou Omulețul. Mai ales că ele vorbesc direct despre creșterea nivelului nostru de trai... Deci:

„Comerciantul“:

— Astă-vară s-au redus prețurile de vînzare la peste 1.100 sortimente de bunuri de larg consum (de la motocicletele pînă la... ciocolată și bomboane). Fotografia aceasta a fost făcută atunci, imediat după publicarea documentului prin care, reducîndu-se prețurile, populația țării a obținut un cîștig de 1 miliard lei anual.

— Asupra succeselor lui Gopo trebuie să-ți mai dăm vreun amănunt, Omulețule? Mi se pare că știi și tu unele amănunte cu privire la cele trei medaliai de aur pe care le-a luat...

„Plugarul“:

— Pe vremuri, pe țărani muncitori îi mîna la muncă, sub bici, vechilul. Astăzi, colectivîștii aceștia merg la muncă liberi, veseli, optimiști. Aceasta pentru că au conștiința că muncesc pentru ei!

„Artista“:

— ...Dar „Valurile Dunării“ și Premiul cel mare de la Karlovy-Vary? Iată-i pe Lazăr Vrabie și Irina Petrescu, cei doi protagoniști ai filmului lui Liviu Ciulei...

— ...Și iată-l pe unul dintre interpreții echipei de teatru a căminului cultural din Dolhasca, raionul Fălcițeni, formație care a obținut Premiul I și titlul de laureat la căminele culturale în cadrul festivalului biennial de teatru „I. L. Caragiale” pentru spectacolul „Răzeșii lui Bogdan”.

la ce ne oprim pentru Anul nou?
 — Aici! — sări „comerciantul”, reporterul specializat în problemele comerțului. Aici: la nivelul de trai! Astă-vară s-au redus prețurile de vânzare la peste 1.100 sortimente de bunuri de larg consum. Un miliard de lei câștig într-un singur an pentru populație. Intrați în toate magazinele: sortimente noi de mărfuri frumoase, de calitate. Ați vizitat Pavilionul de mostre de astă-toamnă? Dar magazinele noi le-ați vizitat? „Polar”, „Unic”, „Delta Dunării”, „Modern”, „Miorița” ... Ca să nu mai amintesc decât de vreo câteva din București... Ce să mai spunem de întreaga țară!... Până și în Onești, localitate care acum cinci ani era un biet sat, funcționează un mare magazin cu auto-deservire. Cantitatea de mărfuri pe care o va desface comerțul socialist va fi în 1965 de 2 ori mai mare decât în 1959. Se poate un număr de An nou fără toate acestea?
 — Dar fără mase plastice se poate? — interveni reporterul „chimist”. În 1960 producția de mase plastice e cu 5.000 tone mai mare decât în 1959...
 — Dar fără Săvinești se poate concepe un material de fine de an? — întrebă „torcătorul”. Și se completează imediat: Și fără „F.C. Gheorghiu-Dej”? Și fără „Industria Bumbacului”? Și fără „Ianos Her-

bak”, „Kirov”, „Bella Breiner”-Timișoara...
 — N-a spus nimeni...—făcu Omulețul. Tocmai de aceea ne întrebăm: Ce pub...
 — Piața Republicii! — îl întrepruse din nou „constructorul”. Ce-mi tot dă „torcătorul” cu abaua și botinele lui! Construcțiile în primul rând! Uite, am și diapozitive color: Piața Republicii, Ploiești, Oradea, Bacăul, Baia Mare, Iașul, Medgidia... O poezie!
 — Am și eu o poezie — interveni „culturalul”: 2 milioane și jumătate.
 — Țasta-i titlu de poezie?!
 — Sigur că da. Anul ăsta 2 milioane și jumătate de copii au primit gratuit cărți școlare...
 — Lasă cărțile! — sări „artista”. Fără artă se poate concepe un număr de Anul nou? Corneliu Baba, membru de onoare al Academiei de Artă a U.R.S.S., „Valurile Dunării” și Premiul cel mare de la Karlovy-Vary, Gopo și cele trei medalii de aur (aici Omulețul nostru se înecă într-o tuse jenată provenită din bine cunoscuta-i modestie și-și îndreaptă un imaginar nod la cravată). „Darclée”, concertele lui Georgescu, Voicu și Ruha peste hotare, turneul Operei noastre în U.R.S.S. și al Municipalului la Budapesta...
 — Dar ce, numai arta? — sări

ca fript „boxerul” — fotoreporterul sportiv. Medaliiile de la Olimpiadă... Sau măcar poza Iolandeii Balaș... Ceva mai mare... Știți... 186 cm...
 — Prea înalt pentru dimensiunea revistei noastre — interveni „metalurgistul”. Eu zic tot Hunedoara...
 — Ba Bicazul...
 — Ba Săvineștiul...
 — Ba Preajba...
 — Ba șeptelul.
 — Ba mase plastice.
 — Ba Electronica.
 Ce a urmat se înțelege: ceva ce s-a apropiat de vacarm. Noroc că a bătut ora 12. Omulețul n-a apucat să zică decât: „Și, totuși, ce pub...?” că redactorul șef a pus punct: „Ședința s-a terminat!”

 Ei, dacă pînă la urmă nici Omulețul lui Gopo n-a reușit, poate că ne spuneți dv., cititorii: din toate acestea ce să publicăm de Anul nou?
V. SAVIN și I. G. CIUDAN
 Desene de I. POPESCU-GOPO
 N. A. — După ședință, Omulețul ne-a șoptit la ureche: „Văd că în ședință ați avut și o secretară... Ce-ar fi dacă ați publica stenograma pe care a făcut-o?”
 Uite, dom'le, ce-nseamnă să fii... Homo Sapiens!...

„Boxerul”:

— ...Măcar poza Iolandeii Balaș... Ceva mai mare... Știți... 186 cm...

1961

77

Transmit poporului român cele mai bune urări pentru anul 1961. Lucrările Prezidiului Mondial al Păcii, cu prilejul cărora am fost la București, nu mi-au dat posibilitatea de a cunoaște bine frumoasa dv. capitală, dar nu m-au împiedicat de a simți caldă ospitalitate a poporului român.

Nădăjduiesc că, datorită eforturilor noastre comune, vom putea face ca 1961 să fie un an al dezarmării și al păcii trainice.

John BERNAL (Anglia)
președintele executiv al
Consiliului Mondial al
Păcii

Lupta oamenilor pentru dezarmare este grea, dar sint încredințat că ea va repurta noi succese în anul 1961.

Doresc tuturor cititorilor revistei „Flacăra” un An nou fericit, într-o lume a coexistenței pașnice.

James G. ENDICOTT
(Canada)

The struggle of the people for disarmament is difficult but in the New Year 1961 I believe it will have new successes and all readers of "Flacăra" a happy New Year in a world of peaceful co-existence
James G. Endicott

Cele mai călduroase urări săptăminalului românesc „Flacăra” și un An nou fericit cititorilor revistei.

Eu insumi sint un vechi ziarist, de mai bine de cincizeci de ani.

După părerea mea, ziaristica nu este o profesiune, ci o misiune sfântă. În actualele

Ca reprezentant al Germaniei iubitoare de pace, care și-a găsit întru chiparea statală în Republica Democrată Germană, urez poporului frate român ca în anul 1961 să obțină noi victorii pe plan economic și cultural și ca legăturile strinse ale țărilor noastre, de la Marea Baltică pînă la Marea Neagră, să se consolideze și mai mult, în lupta împotriva militarismului vestgerman și spre binele păcii.

Prof. Albert NORDEN
(R. D. Germană)

Als Vertreter der friedliebenden deutschen Bevölkerung wünsche ich dem rumänischen Volk ein glückliches und erfolgreiches Jahr 1961. Die engen Beziehungen zwischen unseren Ländern sind ein Gewinn für die Welt. Die deutsche Demokratische Republik wird mit dem rumänischen Volk zusammenarbeiten, um die Welt vor dem Militarismus zu schützen. Ich wünsche dem rumänischen Volk, dass es im Jahr 1961 neue Siege gegen den Militarismus erringt und die Beziehungen zwischen unseren Ländern noch mehr vertieft werden können.
Prof. Albert Norden
Mitglied des Weltfriedensrates
Königsplatz in Berlin, der Weltfriedensrat

Un partizan al păcii nu poate șovăi atunci cînd este vorba să-și exprime urările pentru 1961! Ceea ce vrem și dorim este dezarmarea. Nu mai avem dreptul să ne gîndim la altceva, să acționăm altfel. Este o sarcină grea, care te absoarbe. Dar trebuie în-deplinită.

În această privință, poporul român ne-a ajutat. Noi îi urăm succes în încercarea de a face din Balcani o zonă denuclearizată și a coexistenței pașnice.

Isabelle BLUME
(Belgia)

condiții internaționale, această misiune este aceea de a înlătura războiul, a asigura pacea în lumea întreagă și a stabili unitatea omenirii pe baza unor largi principii socialiste.

Dorința mea fierbinte este ca „Flacăra” să contribuie la înfăptuirea cât mai grabnică a acestui scop.

Pandit SUNDERLAL
președintele Consiliului
pentru Apărarea Păcii
pe întreaga Indie

Doresc sincer ca bravul popor român să facă noi pași pe drumul construirii socialismului.

Fie ca anul 1961 să fie pentru popoarele din întreaga lume anul primelor măsuri în vederea dezarmării generale, totale!

Fie ca anul 1961 să fie anul lichidării - colonialismului!

Perspectivile păcii să se lărgească din ce în ce mai mult! Omenirea să-și poată asigura viitorul fericit al unei lumi fără războaie.

N. MUTRAN
(Liban)

Prin intermediul revistei „Flacăra” transmit poporului român un salut cordial cu prilejul Anului nou și urări fierbinți de pace și prietenie trainică între toate popoarele lumii.

Alberto T. CASELLA
(Argentina)

Por intermedio de "Flacăra" hacemos llegar el saludo y deseos de un cordial saludo en el año nuevo y mejores deseos de paz y amistad fructífera entre todos los pueblos del mundo.
República del M. del Sur de Argentina

Urez revistei „Flacăra” să-și continue frumoasa luptă pentru progres și pace.

1 ianuarie 1961 este prima zi a anului care va aduce noi victorii poporului român; ea inaugurează totodată deceniul care va însemna un salt înainte

Anul 1960 a fost un an activ și bogat în evenimente.

Forțele păcii n-au izbutit încă să în-lătare definitiv primejdia unui război atomic dar, datorită luptei unanime a popoarelor pentru pace, s-au apropiat posibilitatea și perspectiva de a impune imperialismului coexistența pașnică și dezarmarea.

Republica Populară Română, atât prin mărețele progrese realizate în construirea unei societăți noi, cit și prin inițiativele ei de pace, a adus o eminentă contribuție la această luptă.

Iată de ce, cu prilejul Anului nou, urez poporului român noi și mari succese în

construirea socialismului și în realizarea inițiativelor sale în favoarea păcii și a prieteniei între popoare.

Fernand VIGNE
(Franta)

„Forța noastră este strîns legată de dragostea noastră pentru pace: noi nu încercăm să lătrăm la istorie și să ne înfigem colții în pulpana viitorului, cum fac businessmenii, care și-au pierdut capul. Noi cunoaștem atât valoarea noastră cît și a prietenilor noștri”.

Ilya EHRENBURG
(U.R.S.S.)

să fie un an al dezarmării și al păcii trainice

și o schimbare decisivă pentru buna înțelegere și prosperitatea popoarelor, pe drumul unei mai complete libertăți umane, sub steagul socialismului.

Senator Velio SPANO
(Italia)

A "Flacăra", perché costruisce la sua lotta battaglia per il progresso e per la pace. Il 1 gennaio 1961 apre l'anno che sarà il nuovo inizio per il popolo romano, così apre il nuovo tempo e l'anno dei progressi per tutti. La pace e la fraternità sono i cardini della nostra civiltà e la pace è il presupposto della vita. Per la pace e la fraternità, tutti la costruzione del socialismo.
Velio Spano

Am avut la București deosebita satisfacție de a simți legendara ospitalitate a poporului român, al cărui reprezentanți ne-au făcut o primire pe care n-o vom uita niciodată.

Popoarelor iubitoare de pace le revine acum sarcina de a-și dubla eforturile în vederea înlăturării tuturor cauzelor generatoare de războaie.

Mamoudou TOURE
(Guinea)

Povestea unui om adevărat

La Balșoi Teatr

În fotografia de sus: scenă din actul întâi al operei „Povestea unui om adevărat” de S. Prokofiev.

În spectacolul de la Balșoi Teatr, Evgheni Kibkalo a jucat alături de cunoscutul artist al poporului din U.R.S.S., A. Krivcenia (stînga), care a interpretat rolul comisarului.

Iată și momentul cînd Alexei începe să devină stăpîn pe picioarele sale...

Din paginile cărții, „Povestea unui om adevărat” a urcat pe ecranele lumii iar de aici, printr-un firesc proces de osmoză între arte-surori, iată că a trecut recent pe scena Teatrului Mare al U.R.S.S., sub chipul unei opere *contemporane* în întreaga accepție a noțiunii. Cea de-a 185-a stagiune a Balșoi-ului a marcat astfel momentul festiv al premierei operei lui Serghei Prokofiev, închinată unui om simplu al zilelor noastre, unui om sovietic de o forță sufletească impresionantă. Opinia asupra spectacolului realizat după libretul soției compozitorului, Mira Mendelson-Prokofieva, și în regia lui G. Anisimov este acum clară: Balșoi Teatr se află în fața unui mare succes. Și aceasta deși în 1948, imediat după ce a fost terminată de Prokofiev, opera montată la teatrul „Kirov” din Leningrad cunoscuse o primire rece din partea criticii: spectacolul de atunci fusese teatral, convențional, iar partitura — „cîntată” și nu interpretată, trăită.

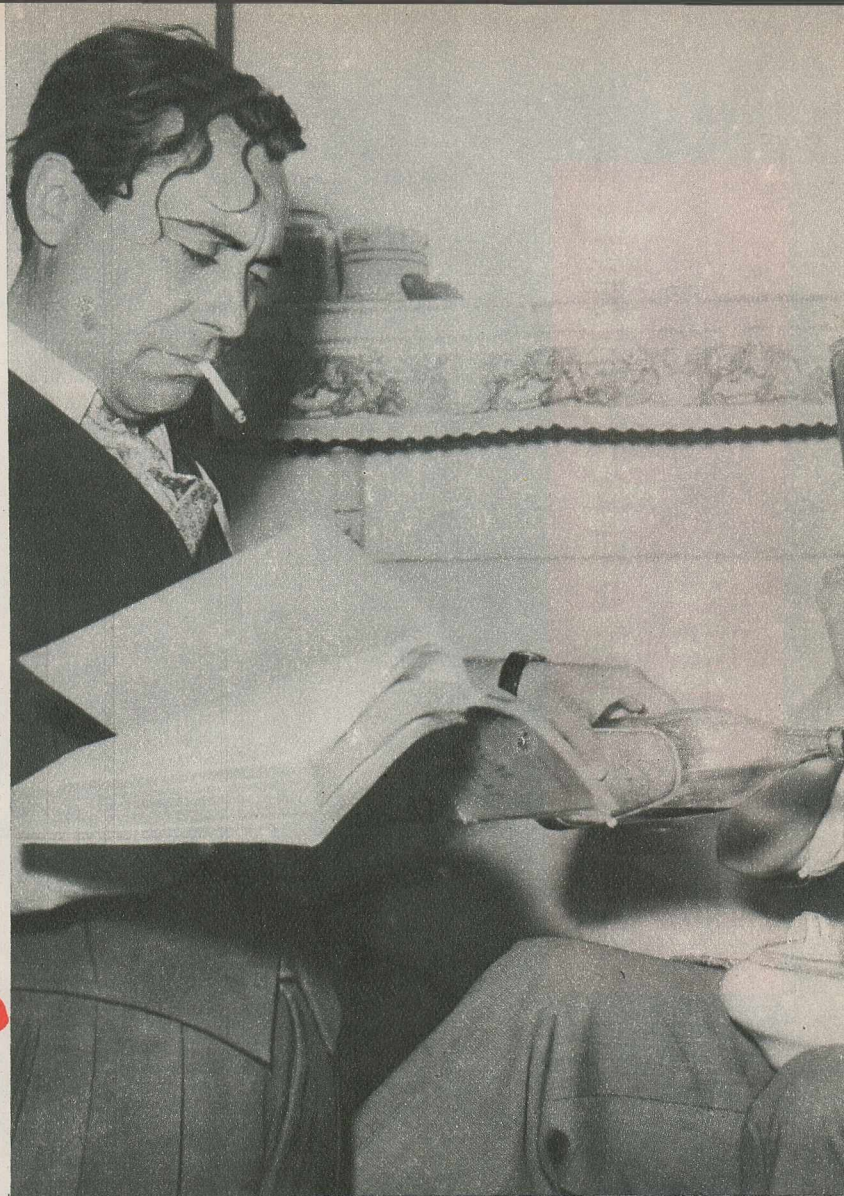
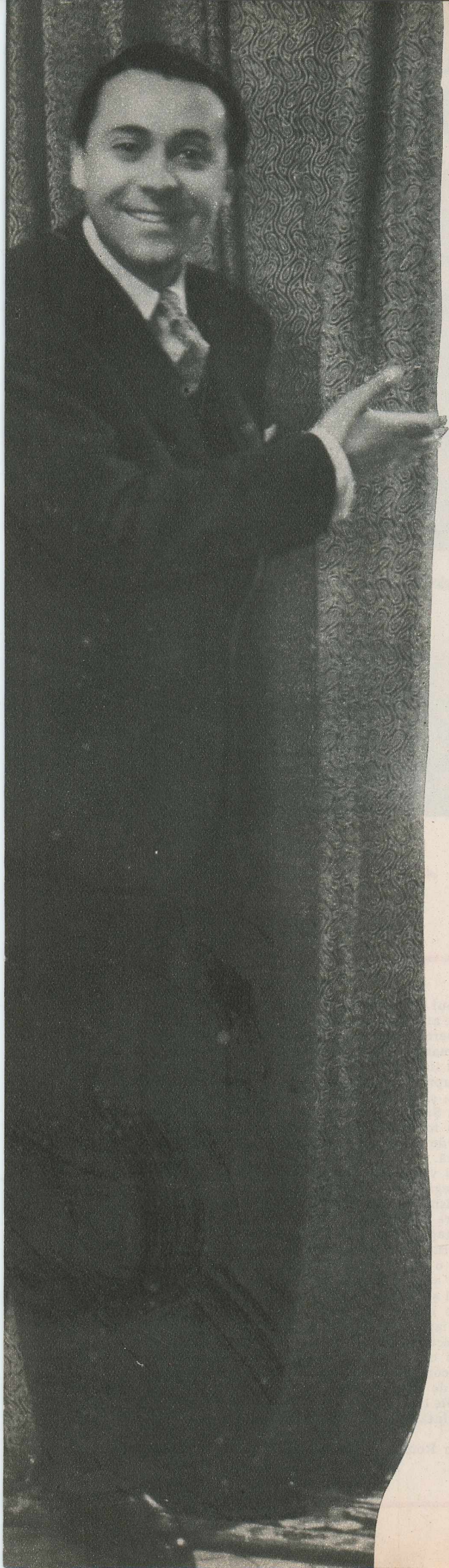
Actuala versiune a spectacolului valorifică din plin potențele muzicale și dramatice ale operei. Laconismul rezolvării regizorale, expresivitatea decorului redus la câteva elemente simple și sugestive, dramatismul mereu mai intens al desfășurării acțiunii și, mai ales, modalitatea nouă de interpretare vocală și actoricească au dus la un spectacol ce constituie un adevărat eveniment al stagiunii muzicale moscovite. Tînărul bariton Evgheni Kibkalo, interpretul lui Alexei, mărturisea că „remarcabila operă a lui Prokofiev, atît de dramatică și solicitînd interpretului o permanentă tensiune, este prima în care interpretează rolul unui om al zilelor noastre” și că este „cu atît mai fericit de a putea să cînte într-o lucrare ce evocă forța, curajul și fermitatea omului sovietic”.

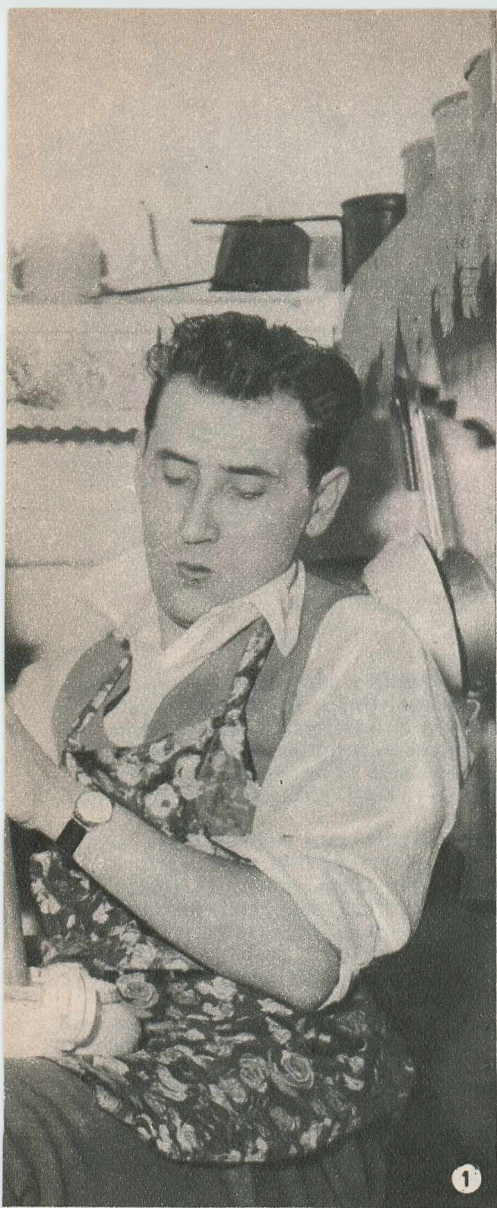
Și, într-adevăr, una din marile reușite ale operei este excepționala caracterizare muzicală a personajului principal, iar publicul a apreciat din plin conținutul profund patriotic și popular al întregului spectacol al Balșoi-ului.

Premiera operei „Povestea unui om adevărat” a prilejuit un moment cu adevărat emoționant. După ultima cădere a cortinei, pe scenă a urcat Eroul Uniunii Sovietice Alexei Maresiev — cel a cărui faptă de vitejie a fost celebrată în romanul lui Boris Polevoi și care a inspirat apoi și pe marele compozitor Prokofiev. Împreună cu cîțiva tovarăși ai săi de arme, el i-a îmbrățișat pe cîntăreți, mulțumindu-le pentru momentele de înaltă artă oferite în acea seară.

Iată, pentru prietenii noștri din România, câteva imagini din spectacolul realizat de artiștii Balșoi Teatr-ului.

Un fortințeriu în ajun de revelion

de Sanda FAUR-DIMA și Dan BÎRLĂDEANU

— Alo? Cu Horia Șerbănescu, vă rog... Sau cu Radu Zaharescu.

— Poate că ați dori să vă precizați preferințele... Telefonul nu e scenă: nu ne suportă pe amândoi deodată.

— Și, totuși, de amândoi avem nevoie.

— Dar cine întreabă?

— Revista „Flacăra“. Pentru un interviu...

— Un interviu telefonic? Perfect. Îl rezolvăm noi rapid: tot ne aflăm acum împreună... Dar știți, sîntem foarte ocupați cu Anul nou: teatrul, radioul, televiziunea...

— Numai că noi dorim nu un tele ci un fotointerviu. Un fotointerviu cu specific... casnic, ca să spunem așa. Pe Horia și Radu, cei de pe scenă sau de pe ecranul televizo-

ruului, îi cunoaștem... Vrem să-i vedem acasă.

— Acasă? Vă imaginați că noi mai stăm și pe-acasă? Radule, ce treburi avem azi?

În receptor se aud foșnet de foi, un oftat, câteva replici...

— Ați auzit? Peste un sfert de oră plecăm să pregătim scheciul pentru televiziune, după-amiază lucrăm la cupletele viitorului „Concert-expres“, la noapte repetăm pentru radio!...

— Și, totuși, nu vă putem găsi niciodată acasă? Nu aveți și dumneavoastră preocupări familiare, mai pămîntene, ca tot omul?

— Noi, preocupări pămîntene? Drept cine ne luați? Avem numai și numai preocupări artistice! Exclusiv artistice... Și dacă doriți să vă convingeți, poftiți, noi mai stăm puțin acasă. Sînteți oaspeții noștri. Ne veți ierta însă că numai pentru un sfert de oră.

Drept care, ajunși pe strada Paris, la locuința lui Horia, am apucat să mai transpunem pe peliculă doar amabila invitație pe care o vedeți în cele două fotografii ce încadrează paginile de față. Și să notăm repede în carnetul de reporter că Horia face teatru de... 31 de ani (avea 6 ani cînd a debutat pe scena Naționalului), că Radu compune acum melodia „Orașul văzut de sus“, că Horia scrie pentru Dorina Drăghici cupletul „Mardare“ și că, împreună, cei doi vor aniversa curînd 12 ani de... căsnicie artistică. Apoi ne-am luat rămas bun și ne-am despărțit în fața casei, dezamăgiți de eșecul plănuitului nostru fotointerviu.

Dar, spre norocul dv., al cititorilor, ne-am amintit că sîntem gazetari și că gazetarii nu se lasă cu una, cu două. Așa că, înarmați cu aparate fotografice, ne-am strecurat pe ușa de din dos, am urcat în pod, am făcut găuri în tavan (zău, credeți-ne!) și ne-am pus să-i „spionăm“ pe cei doi artiști, dorind să vă arătăm cum își scriu textele, cum își compun cîntecele, cum repetă — într-un cuvînt: cum pregătesc programul de revelion.

Rezultatul foto... investigațiilor noastre vi-l redăm în cîteva imagini.

Maioneza, îndărătnică, deși preparată după docte sfaturi culinare, s-a tăiat! Pur și simplu. Cine ar fi crezut că o simplă maioneză îți poate da atîta bătaie de cap!... (Fotografia nr. 1)

Mugurel, flăcăul tatii cel serios și dolofan, n-a putut fi hotărît să consume grișul cu lapte (preparat de însuși tătîcul), decît după ce i-a fost debitat întreg cupletul cu marțienii veniți în vizită pe Pămînt (ținut secret muritorilor de rînd pînă la premiera „Concertului-expres“). (Fotografia nr. 2).

Radu n-a scăpat însă așa de ușor. Pînă n-a terminat toate lecțiile Marinei („cumplită tirană, domnule! Acum mai merge, că-i într-a-ntîia. Dar cum mă voi descurca eu cu exercițiile de aritmetică la anul?!”) n-a avut dreptul să se ridice de la masă. Și tocmai trebuia să pregătească pentru emisiunea „Școala și viața“ un scheci satiric la adresa părinților — auziți, oameni buni, ce concepții și practici defectuoase mai există încă! — care se substituie copiilor lor la pregătirea lecțiilor (fotografia nr. 3).

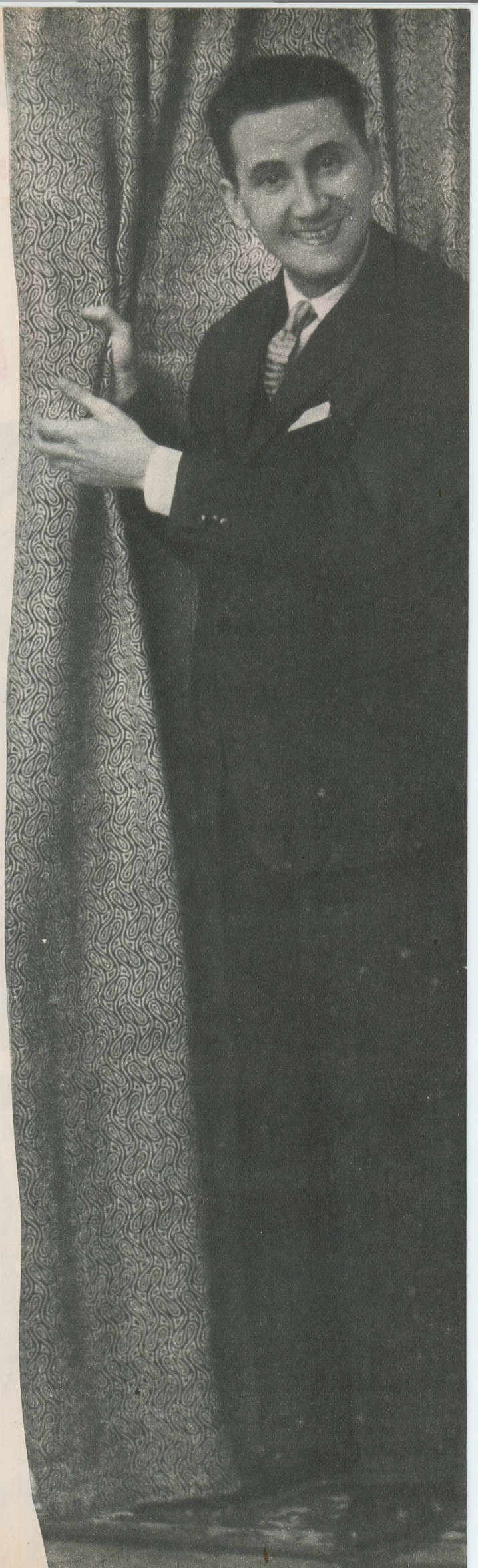
Cam acestea — și altele de acest fel — s-au întîmplat în respectiva după-amiază. Stările de lucruri ne-au cam intrigat însă: am văzut o bucătărie cu tot dichisul necesar; dar n-am văzut gospodina; am cunoscut doi puști simpatici; dar unde le-or fi fost mamele? Unde au dispărut în această după-amiază soțiile lui Horia și Radu? Am văzut doi artiști; dar unde sînt nesfîrșitele lor după-amiezi de repetiții?...

Lucrurile s-au lămurit după ce am făcut alte investigații, de astă dată prin vecini: fără voia noastră, în această zi am fost martorii unei cumplite „vendetta“. După săptămîni întregi în care Horia și Radu au pregătit pentru Anul nou emisiuni de radio și televiziune, scenete, scheciuri și cuplete — uitînd să mai dea și pe acasă — iată că astăzi soțiile au reușit să pună mîna pe ei și să-i „distribuie“ în roluri casnice: „Tot v-ați specializat voi în pregătiri festive, ce-ar fi să vă aplicați cunoștințele și în materie culinară?!“

Drept care a urmat ceea ce ați putut vedea în fotografiile paginilor de față.

VĂ INVITĂM SĂ GHICIȚI!...

Ce emisiuni radiofonice asculta eroii fotointerviului nostru? Spre liniștirea dumneavoastră, vă anunțăm că răspunsurile exacte pot fi găsite în pagina 22.

La întrebarea:
CINE VA CÎȘTIGA ÎNTRECEREA?

Secolul XX răspunde:

SOCIALISMUL!

U. R. S. S.

S. U. A.

Acum patru decenii a început în lume o competiție fără precedent: tinăra Republică Sovietică se încumeta să se ia la întrecere cu colosul capitalist; aceasta, în timp ce în jurul leagănelui ei se îngheșuiau s-o înăbușe cele 14 ursitoare — puterile intervenționiste — care-i preziseseră moartea încă din fașă.

Întrecerea începuse fără contract, fără statut, fără declarații; ea era pornită numai prin faptul că se născuse și se afirma puternic primul stat socialist din lume. Până atunci Statele Unite ocupaseră primul loc în lume în producția industrială, în timp ce Rusia țaristă era pe locul al cincilea, producând de opt ori mai puțin decât S.U.A., iar pe cap de locuitor, de 13-14 ori mai puțin.

În fața unui asemenea handicap, mulți oameni din vremea aceea nu prea acordau șanse tinărului stat apărut în arena întrecerii mondiale.

Au trecut de atunci patru decenii și mai bine. Socialismul a devenit **UN SISTEM MONDIAL CARE SE TRANSFORMĂ ÎN FACTORUL HOTĂRÎTOR AL DEZVOLTĂRII SOCIETĂȚII OMENEȘTI**, și aceasta este — așa cum arată recenta Declarație a Consfătuirii de la Moscova a reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești **PRINCIPALA TRĂSĂTURĂ DISTINCTIVĂ A TIMPURILOR NOASTRE**.

În timp ce S.U.A. — principalul concurent capitalist — exprimă în chipul cel mai evident putrefacția capitalismului, Uniunea Sovietică, în fruntea lagărului socialist, înfăptuiește cu succes construcția desfășurată a societății comuniste, deschizând întregii omeniri calea spre comunism.

Se apropie vremea cînd va fi îndeplinită sarcina economică fundamentală a Uniunii Sovietice: a ajunge din urmă și a depăși țările capitaliste cele mai dezvoltate nu numai în ceea ce privește volumul producției, ci și în producția pe cap de locuitor. Atunci Statele Unite ale Americii, capitalismul, vor suferi o înfrîngere în sfera hotărîtoare a activității umane: în sfera producției materiale. De aci și caracterul în primul rînd economic al întrecerii dintre cele două sisteme.

Iar dacă în competițiile obișnuite, sportive, elementul care le conferă atracție este imprevizibilul, necunoscutul, surpriza, în marea întrecere economică dintre U.R.S.S. și S.U.A., dintre capitalism și socialism, câștigătorul e dinainte cunoscut.

La întrebarea: „Cine va câștiga întrecerea?” — secolul XX răspunde clar și categoric: „**SOCIALISMUL!**”

Ceea ce demonstrează și imaginile alăturate, reprezentînd o succintă fotocronică a ultimelor patru decenii.

Doă lumi în întrecere. De o parte, un grup de tineri surizători (fotografia de sus), de cealaltă, niște domni nervoși (fotografia de jos)... Surisul optimist al tinerilor constructori sovietici, în contrast cu nervozitatea businessmenilor de la bursa din New York, care se frămîntă, se agită plini de îngrijorare. O țară al cărei viitor se clădește pe șantiere — alta, al cărei prezent atîrnă de fluctuațiile bursei...

Nețărnută încredere în viitor a generației septenarului sovietic, pe de o parte — iar pe de alta, neliniștea, panica oamenilor de afaceri, care sînt neputincioși în fața prăbușirii dolarului, a scăderii vertiginoase a rezervelor de aur ale S.U.A., a creșterii deficitului balanței de plăți... Declin economic, criză financiară, șomaj...

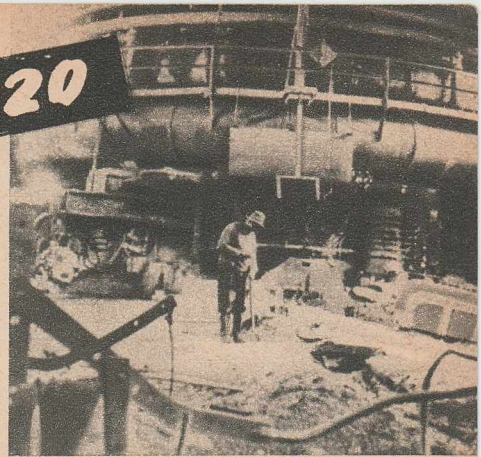
Orînduirea socialistă, cu tinerețea ei năvalnică, se întrece cu orînduirea capitalistă, îmbătrînită, intrată în putrefacție. Conform unei legi obiective, tinerețea învinge!

1920. Intrecerea economică pornește în condiții grele: primul război mondial, lupta împotriva intervenționiștilor, războiul civil au adus țara într-o situație grea. Ostașii roșii luptă eroic pe frontul revoluției (stînga). În acest timp producția este de șapte ori mai mică chiar și decît înapoiața producție industrială a Rusiei de dinainte de revoluție, iar în unele sectoare atinge nivelul anilor 1860-1870.

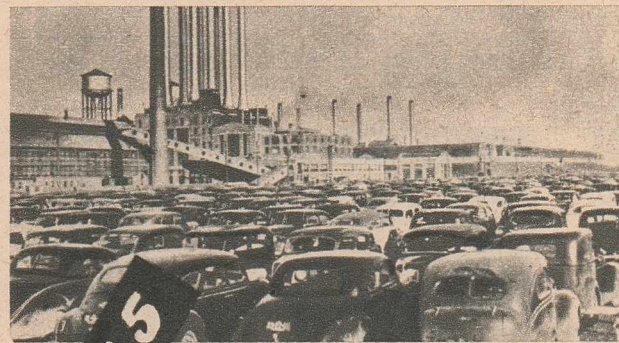
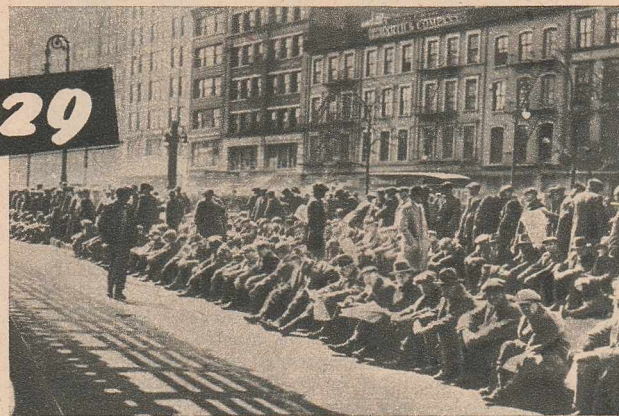
În același an, 1920, producția S.U.A. înregistrează, datorită aceluiași război mondial, o creștere de o cincime față de nivelul antebelic... Producția de oțel (dreapta) este de 46,3 milioane tone, față de 0,2 milioane tone în Republica Sovietică! Occidentalul proorocește pieirea puterii sovietice. „Daily Telegraph” scrie: „Nici un om normal nu-i dă mai mult de o lună!”

1920

1929

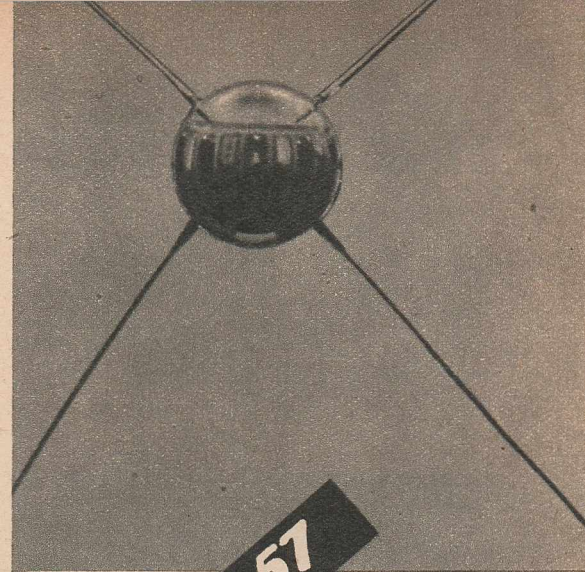
1935

1929. Fondul destinat importului de tractoare se reduce la 63,8 milioane ruble. După uzina din Stalingrad dă țării primul tract (stînga). Intră în funcțiune trei noi uzine de mașini agricole la Rostov, Gomel și Tașkent. Pe cîmpiile sovietice lucrează acum 40.000 tractoare (față de 920.000 — de peste 20 de ori mai multe — în S.U.A.). În U.R.S.S. se extrag 47,8 milioane tone cărbune (față de 467,5 milioane — zece ori mai mult! — în S.U.A.). Presa imperialistă ia în rîs cincinalul sovietic. „New York Times” scrie: „Încercarea de a spori producția cu o treime este o nebunie, și mai ales în U.R.S.S.”. Dar în lumea capitalistă în criza cea mare. Șomajul aruncă în stradă milioane de muncitori (vezi fotografia).

1935. Se inaugurează prima linie a metroului din Moscova, încă o strălucită realizare a constructorilor sovietici. (În fotografia de jos, din stațiile metroului.) În același an producția crește cu încă 30,2 la sută. În S.U.A. începe să se înregistreze cu îngrijorare marile succese economice sovietice. Unii încep să înțeleagă că puterea economică a unei țări nu se socotește după numărul limuzinelor; în 1935 în U.R.S.S. erau 760.000 automobile, în S.U.A., cîțiva milioane. În fotografia din stînga: la o expoziție de automobile din S.U.A.

1945

1957

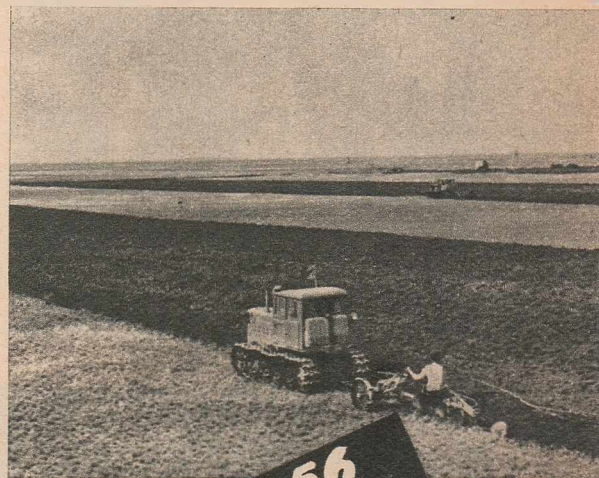

1945. Nici măcar un geam nu s-a spart, din cauza războiului, pe teritoriul S.U.A. (sus); în schimb, în U.R.S.S. hoardele fasciste au distrus: 62 furnale, 213 cuptoare Martin, 248 linii de laminare, 4.700 cuptoare de cocsificare, 61 centrale electrice mari, 13.000 poduri, 15.800 locomotive, 428.000 vagoane, 65.000 km de căi ferate, 49.000 combine, 137.000 tractoare, peste 61.000 sate și cătune, 31.850 întreprinderi (stînga)... În acest timp businessmenii americani fac afaceri mănoase. Marile companii monopoliste încasează dividende uriașe.

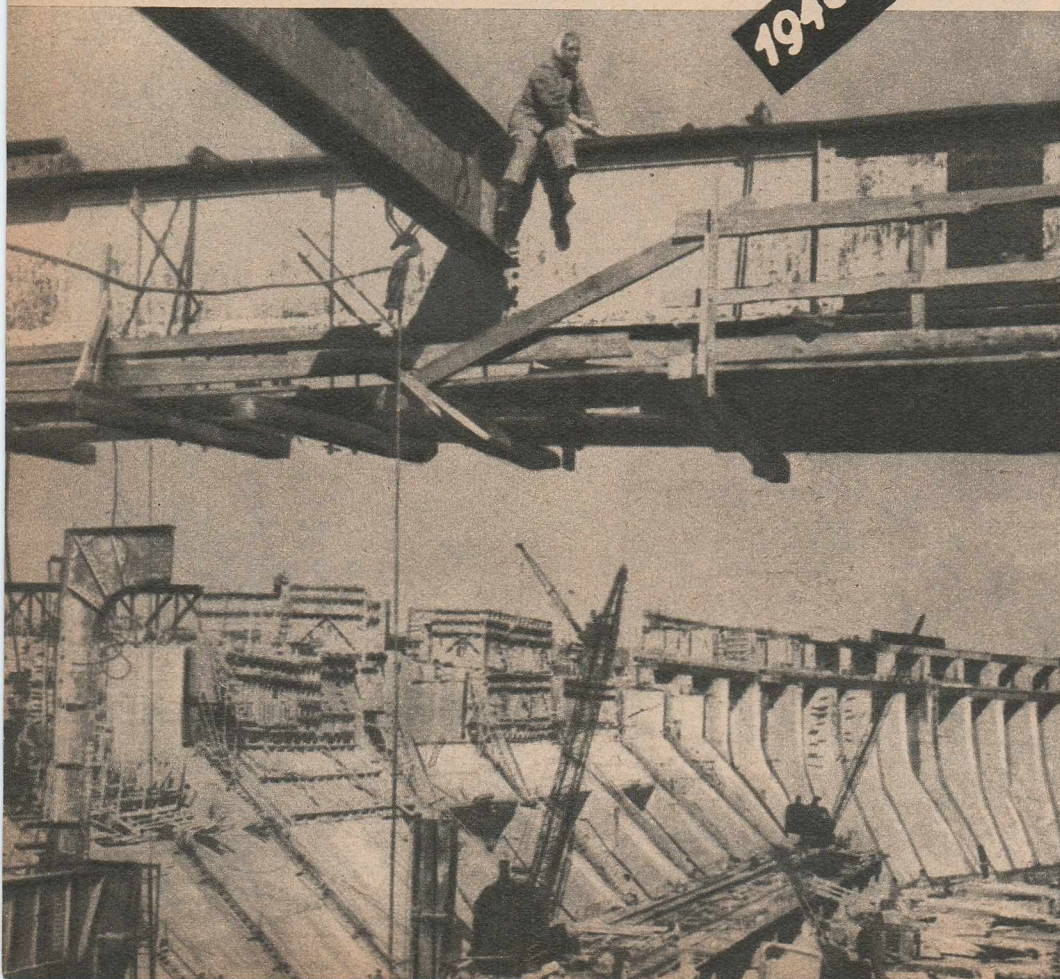
1946-1950. Eroicul popor sovietic a pornit la refacerea economiei distruse de război. Pe pământul pîrjolit apar noi fabrici, uzine, hidrocentrale (fotografia de jos). Capătă o mare importanță tehnica radiomăsurătorilor, tehnica rachetelor, televiziunea, cercetările atomice în scopuri pașnice. Se înfăptuiește cu succes cel de-al IV-lea plan cincinal sovietic. În 1950, în timp ce țările lagărului socialist își îndreaptă toate eforturile spre construcția pașnică, se dezlănțuie agresiunea americană împotriva poporului coreean (fotografia din dreapta). „New York Herald Tribune” scrie: „Acum putem răsufli ușurați. Depresiunea care plana deasupra capetelor noastre a fost înlăturată”.

1946-1950

1956

1956. În urma hotărîrii guvernului sovietic de a se trece la deștelenirea a 28-30 milioane hectare de pămînturi virgine și înțelenite, pînă în 1956 se realizează 35,5 milioane hectare (fotografia de sus); suprafața totală arabilă ajunge la începutul lui 1960 la 196 milioane hectare (cu peste 70 milioane mai mult decît în 1913); cele 54.600 colhozuri și 6.500 sovhozuri dispun de peste 2.000.000 tractoare, 500.000 combine cerealiere și milioane de alte mașini. În acest timp în S.U.A. se reduc suprafețele cultivate pentru a se menține prețuri înalte la produsele agricole. Producția agricolă americană crește de trei ori mai încet decît cea sovietică (2,3 la sută față de 7 la sută). E depășită și producția de lapte și unt a S.U.A. Mii de mici fermieri americani sînt ruinați. (În fotografia de jos: fermierul J. Ward în fața fermei sale părăginite).

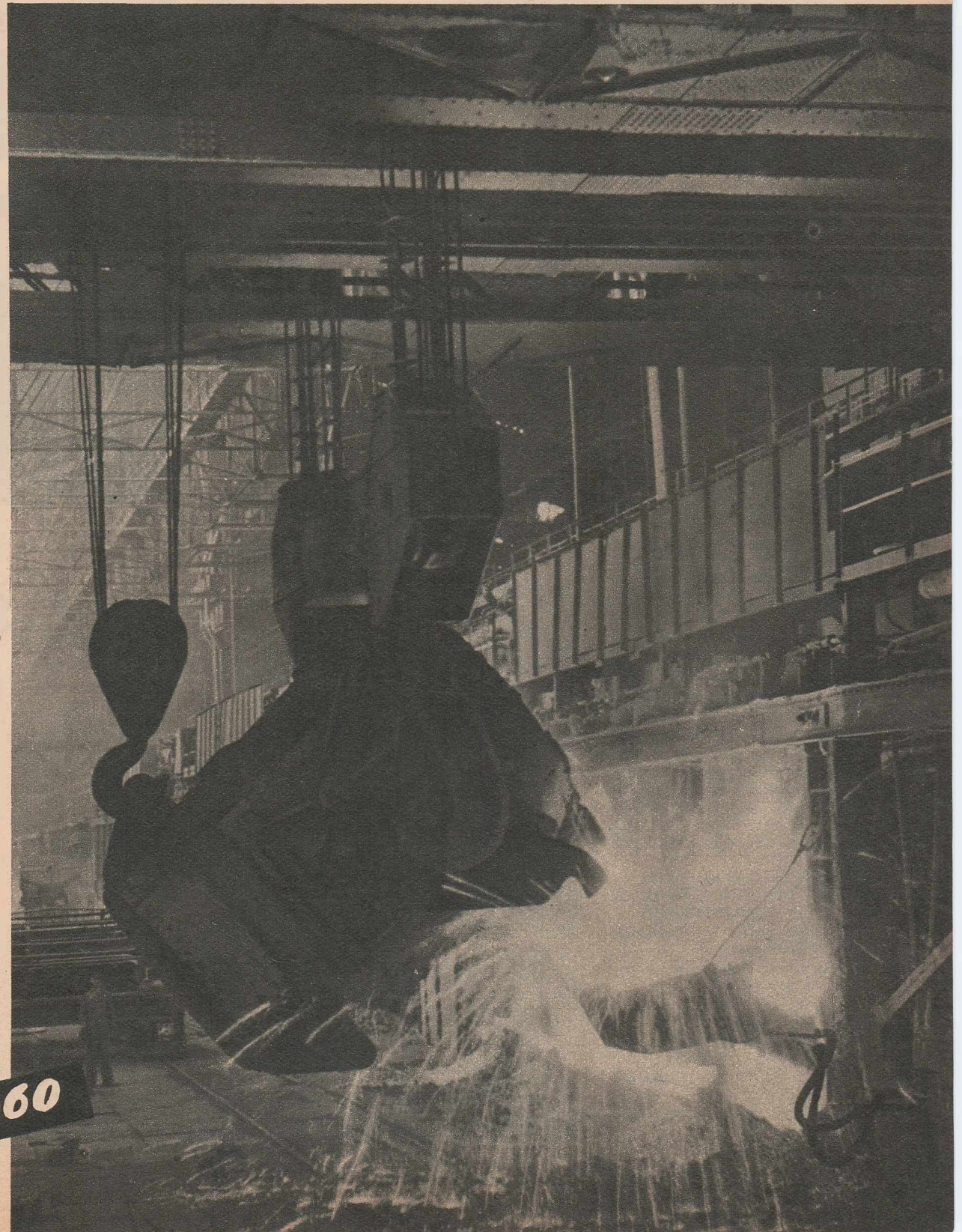
1957. În ajunul celei de-a 40-a aniversări a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, popoarele lumii recepționează semnalele primului satelit artificial al Pământului, lansat de U.R.S.S. (fotografia din stînga), urmat la intervale scurte de sputnici din ce în ce mai grei, de uriașe nave cosmice, de fotografierea reversului Lunii, de reîntoarcerea pe Pământ a unei nave avînd la bord ființe vii; se apropie zborul primului om în Cosmos.

Cu stupefacție, cercurile războinice occidentale iau cunoștință de superioritatea științei și tehnicii sovietice (nu numai în domeniul tehnicii rachetelor), în timp ce repetatele eșecuri americane îi umplu de pesimism pe experți (stînga, jos). Savantul Wernher von Braun, după lansarea unei „portocale” americane, recunoaște cu amărăciune referindu-se la succesele sovietice: „**Ritmul progresului lor este de-a dreptul uluitor. Noi sîntem în urmă**”. Iar generalul Medaris, fost șef al serviciului de cercetări balistice al armatei S.U.A., declară: „**Dacă U.R.S.S. ar întrerupe îndeplinirea planului său cosmic, S.U.A. ar avea nevoie de 3-5 ani pentru a ajunge la nivelul Rusiei Sovietice sau pentru a o întrece**”.

1958. Dacă Uniunea Sovietică a cucerit înfrîntatea mondială în domeniile hotărîtoare ale științei și tehnicii, aceasta se datorește și uriașei rețele de învățămînt care pregătește anual 100.000 ingineri, de trei ori mai mult decît în S.U.A. Azi în U.R.S.S. unul din patru oameni studiază în învățămîntul de stat. În universitățile sovietice (fotografia din dreapta) sînt de patru ori mai mulți studenți decît în Anglia, Franța, R. F. Germană și Italia luate la un loc. Datorită condițiilor vitrege de viață mulți tineri americani nu pot studia, devin răufăcători sau pur și simplu vagabonzi (fotografia de jos), iar cei ce reușesc să urmeze o școală au puține șanse de a se angaja după absolvire.

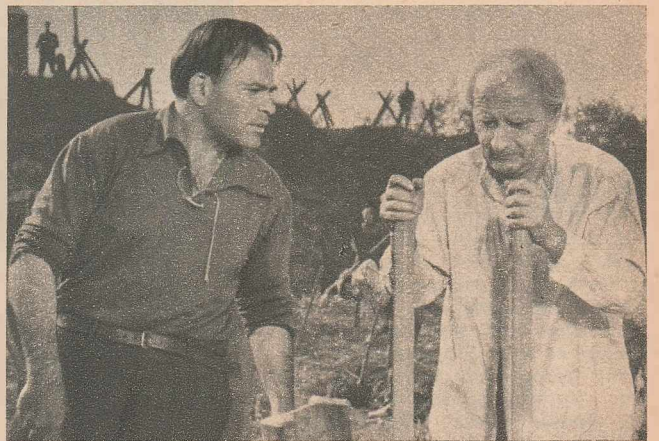
1960. Despre țara care în 1920 producea 0,2 milioane tone oțel, „New York Times” scrie: „**Specialiștii americani care studiază întrecerea economică dintre cele două țări sînt neliniștiți de faptul că U.R.S.S. produce în prezent aproape aceeași cantitate de oțel (fotografia din dreapta) ca și Statele Unite**”. Într-adevăr, U.R.S.S. înregistrează o creștere absolută la toate produsele, are un ritm anual de dezvoltare de 11,3 la sută (față de cel american de 2,4 la sută), a cucerit prioritatea la extracția de cărbune (16 tone pe secundă față de 12 tone în S.U.A.) și la minereu de fier (450 kg pe cap de locuitor față de 390 kg în S.U.A.). **Pînă la sfîrșitul septenalului U.R.S.S. va ajunge S.U.A. și o va depăși într-un șir de domenii.** În S.U.A. scade producția și crește șomajul (aproximativ 5 milioane de șomeri). În fotografia de jos, greviștii uzinei „General Electric” din Massachusetts își exprimă indignarea față de patroni și uneltele lor. Folosirea tot mai incompletă a capacității de producție au devenit un fenomen permanent. Viitorul economiei americane e sumbru...

„Soldați fără uniformă“

Ultimele zile ale lui 1960 au adus pe ecranul „Patriei” o nouă producție a studioului „București”, filmul „Soldați fără uniformă”. Prilejuind debutul regizoral al scriitorului Francisc Munteanu, care e și autor al scenariului, filmul ne oferă o reînfilmare cu apreciatul cineast Liviu Ciulei (de astă dată în postura de actor), cu Colea Răutu, pe drept cuvânt considerat cel mai prolific actor de film al nostru, cu Mircea Constantinescu, Lica Gheorghiu, Fory Eterle, I. Atanasiu-Atlas și alții. Pînă la vizionarea filmului, „Flacăra” oferă cititorilor ei — în pagina de față — cîteva imagini din film.

Tovarășul Constantin Encica, directorul Organizației comerciale locale din Onești, aflînd că facem fotografii pentru „Flacăra”, ne-a propus să le însoțim cu cîteva cifre care, deși privesc doar comerțul socialist din noul oraș muncitoresc moldovean, vorbesc despre multe alte lucruri: despre creșterea populației, despre continua sporire a veniturilor celor ce muncesc aci și despre urmarea imediată a acestui fapt: ridicarea nivelului lor de viață, despre cultura și traiul civilizată ce pătrund, o dată cu fiecare nou locatar, în fiecare casă nou construită...

Socotim propunerea foarte bine venită — și facem loc cifrelor:

— În anul 1958, magazinele din Onești au vîndut alimente în valoare de 13.287.000 lei; în primele 11 luni ale anului 1960, vînzarea respectivă s-a ridicat la 28.609.000 lei.

— Tesături și confecții: 1958 — 14.920.000 lei; 1960 (pînă la 30 noiembrie) — 23.043.000 lei.

— Biciclete: 1958 — 53 bucăți; 1960 — 1.610 bucăți.

— Televizoare: 1958 — nici unul; 1960 — 85 bucăți.

— Motociclete: 1958 — 3 bucăți; 1960 — 101 bucăți.

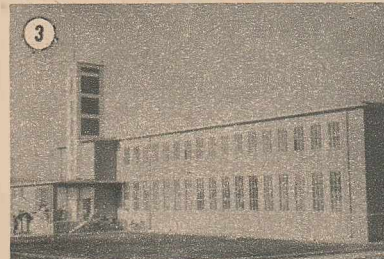
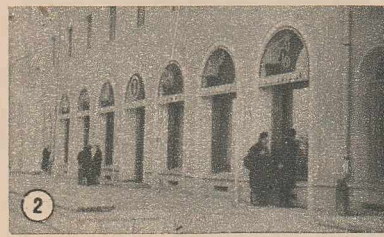
— Aparată de radio: 1958 — 20 bucăți; 1960 — 703 bucăți.

— Aragazuri: 1958 — 12 bucăți; 1960 — 905 bucăți.

— Frigidere: 1958 — 9 bucăți; 1960 — 56 bucăți.

Graiul cifrelor este destul de elocvent pentru a nu mai avea nevoie de alte comentarii!

Sandu MATIAS
corespondent
Fotografiile autorului

ONEȘTIUL de azi în cîteva cifre

① Magazin cu autodeservire la Onești, satul foștilor mocani de ieri.

② Încă unul dintre marile magazine oneștine: o unitate de desfășurare a produselor industriale, deschisă la parterul unuia dintre blocurile de locuințe muncitorești.

③ O nouă fabrică de pine, avînd o capacitate de producție de 20.000 pini în 24 ore, a intrat recent în funcțiune.

④ Iată și o neglijență. În această clădire necorespunzătoare funcționează încă „Librăria noastră”. Nu e admisibil ca în noul oraș să nu se găsească un local potrivit și pentru librărie! Sfatul popular din Onești are cuvîntul.

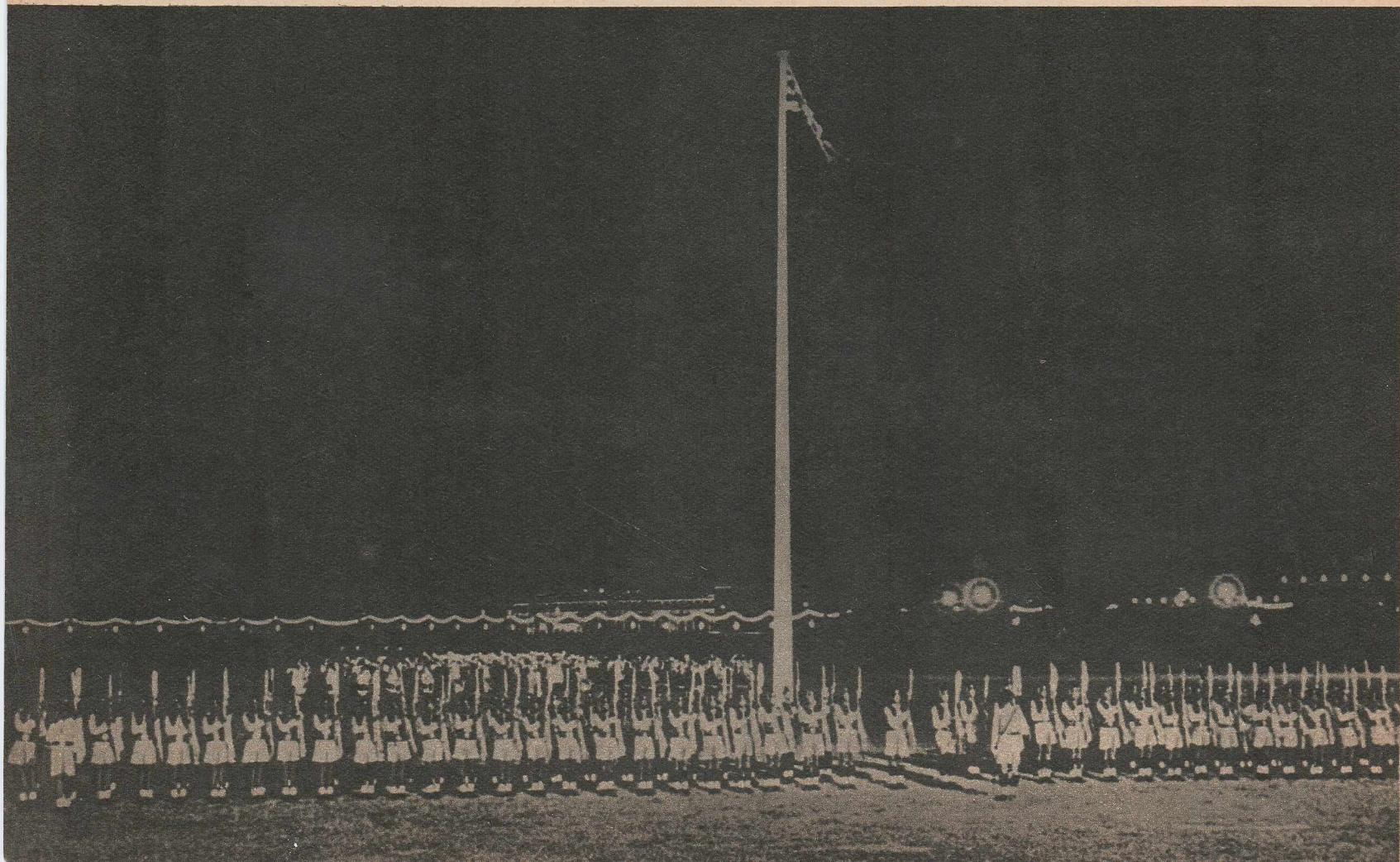

O PUTERNICĂ LOVITURĂ DATĂ COLONIALIȘTILOR a constituit-o discutarea în Adunarea Generală a O.N.U. a problemei abolirii imediate și totale a sistemului colonial, problemă ridicată de N. S. Hrușciiov, șeful delegației sovietice la cea de-a 15-a sesiune. Majoritatea covârșitoare a delegațiilor, exprimând cerința mersului obiectiv al istoriei, au sprijinit propunerea sovietică de a se aboli cât mai grabnic colonialismul, considerind existența acestui sistem ca o rușine pentru omenire. La 14 decembrie, cu o zdrobitoare majoritate — 90 de voturi — a fost adoptată Declarația cu privire la acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale. În fotografie: președintele Guineei, Seku Ture, la tribuna celei de-a 15-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U.

LA CEA DE-A 15-A SESIUNE A ADUNĂRII GENERALE A O.N.U., 17 state noi — 16 state africane care și-au dobândit independența (Mauritania nu a fost primită) plus Ciprul și-au ocupat locul ce li se cuvine de drept în cadrul O.N.U.

În fotografie, delegația Republicii Togo în sala Adunării Generale; stînga sus: plăci indicatoare pentru locurile noilor membri ai O.N.U., în sălile de ședințe ale Adunării Generale și ale comitetelor.

COLONIALISMUL BRITANIC A FOST SILIT să admită proclamarea independenței Nigeriei la 1 octombrie. În fotografie: steagul britanic este coborât și aci o dată pentru totdeauna. Dar, acordînd independența Nigeriei, colonialiștii englezi au impus încheierea unui tratat înrobitor care transformă în fapt această țară într-o bază militară. Impunerea tratatului a provocat mari demonstrații ale populației din Nigeria, care și-a manifestat protestul scandînd lozincile: „Nu vrem baze britanice, nu vrem pacte!” „Am fost trădați de guvern!”.

CEI 17 NOU-NASCUȚI AI LUI 1960

1960 a fost anul unui avânt uriaș al luptei de eliberare națională a popoarelor, anul destrămării accelerate a sistemului colonial. După decenii de-a rîndul de luptă crîncenă și grele jertfe — și nu prin „generozitatea” dezinteresată a colonialiștilor — alte milioane de oameni au sfărîmat lanțul robiei coloniale. **„IMPERIALISMUL A FĂCUT TOTUL PENTRU A MENȚINE SISTEMUL ROBIEI COLONIALE. DAR ACEST SISTEM SE PRĂBUȘEȘTE”,** subliniază istorica Declarație a Consfăturii recente de la Moscova a reprezentanților partidelor comuniste și muncitorești.

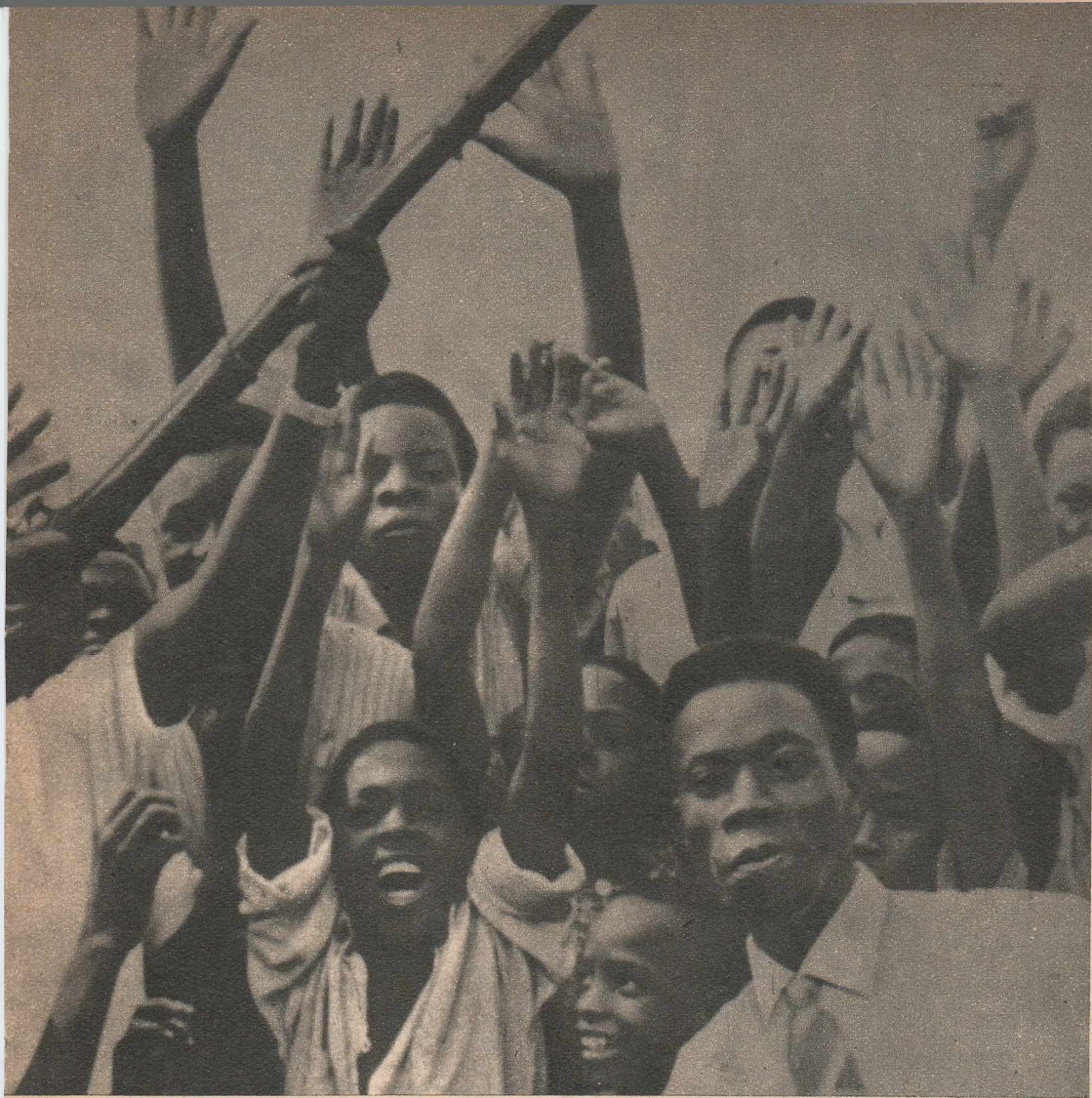
PE CLĂDIREA PARLAMENTULUI DIN MOGADISCIO s-a înălțat la 1 iulie 1960 drapelul Somaliei independente. În cursul anului 1960, la Yaounde, Lome, Bamako, Dakar, Tananarive, Leopoldville, Porto Novo, Niamey, Wagadugu, Abidjan, Fort Lamy, Banghi, Brazzaville, Libreville, Lagos, Nouakchott, s-au înălțat rînd pe rînd drapelele următoarelor țări africane care și-au cucerit independența: Camerun, Togo, Republica Mali, Senegal, Republica Malgașă (Madagascar), Republica Congo, Dahomey, Niger, Volta Superioară, Coasta de Fildeș, Ciad, Republica Africii Centrale, Congo (fosta colonie franceză), Gabon, Federația Nigeria, Republica Islamică Mauritania. În 1960 pe harta Africii au apărut 17 noi state independente.

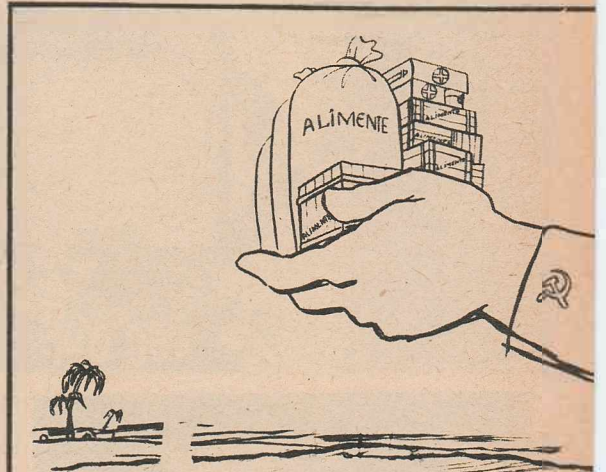
ANUL 1960 A ÎNSEMNAT ȘI DESTRĂMAREA AȘA-ZISEI „COMUNITĂȚI” FRANCO-AFRICANE. Sub presiunea luptei pentru independența a popoarelor africane, guvernul francez a fost nevoit să accepte proclamarea independenței țărilor membre ale „comunității”: 20 iunie — Mali (fostul Sudan) și Senegal; 26 iunie — Madagascar; 1 august — Dahomey; 3 august — Niger; 5 august — Volta Superioară; 7 august — Coasta de Fildeș; 11 august — Ciad; 13 august — Republica Africii Centrale; 15 august — Congo; 17 august — Gabon; 27 noiembrie — Mauritania. Pentru a împiedica lichidarea totală a „comunității”, colonialiștii francezi au încercat s-o „reinnoiască”, modificînd acel articol din constituție care menționa că statele care și-au cucerit independența nu mai pot face parte din „comunitate”. De asemeni, prin diferite acorduri, au reușit să-și mai mențină o serie de privilegii de ordin economic și militar în aceste țări. Dar cucerirea independenței depline poate fi cel mult îngreunată, însă nu împiedicată.

Fotografia înfățișează un aspect de la demonstrația populației din Bamako (capitala Republicii Mali), cu prilejul proclamării independenței.

LA 30 IUNIE POPORUL CONGOLEZ ÎȘI MANIFESTA PE STRĂZI BUCURIA pentru cucerirea libertății după o îndelungată și singeroasă luptă. Colonialiștii se despart însă cu greu de paradisul lor colonial, care a fost un adevărat infern pentru atâtea milioane de congolezi. Cu sprijinul S.U.A., al secretarului general al O.N.U. și al câtorva marionete de teapa lui Mobutu, Chombe, Kasavubu, colonialiștii belgieni încearcă să subjuge acum din nou poporul congolez. Dar „ *tuturur trebuie să le fie limpede — a subliniat tovarășul Hrușciiov în cuvântarea rostită la cea de-a 15-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U. — că lupta popoarelor pentru eliberarea lor nu poate fi oprită cu nici un fel de mijloace și cu nici un fel de forțe, întrucât aceasta este un mare proces istoric ce se petrece cu o forță mereu crescândă și irezistibilă.*”

MINA MOSCOVEI!

Desen de Boris LEO

CINE-I VINOVAȚ?

În anul 1910 pictorul englez J. F. Morell i-a adus redactorului șef al revistei londoneze „Graphic” un desen al globului pămîntesc pe care se aflau câteva inscripții. Redactorul le-a citit:

„Revoltă și tulburări în Mexic”. „Ostilitate împotriva străinilor în Guatemala. Manifestații anti-englize și anti-americane”. „Răscoală în statul Amazonas, în Brazilia”. „Revoltă în Peru”. „Revoltă în Uruguay”.

Ajungînd aici redactorul și-a deschiat gulerul scrobît. Apoi a continuat să citească.

„Mare grevă socialistă și tulburări în Franța”. „Revoluție în Portugalia”. „Mare grevă la Lisabona”.

Terminînd de citit, redactorul a făcut o mină acră.

— O, tocmai îmi lipsea acest detaliu! — a exclamat pictorul Morell și, din câteva trăsături de creion, a imprimat globului pămîntesc expresia feței redactorului. (Reproducem alăturat acest desen din revista londoneză „Graphic”, din anul 1910).

Au trecut 50 de ani.

Și iată că, recent, redactorului șef al unui mare ziar american i s-a prezentat un pictor care i-a adus un desen al globului pămîntesc. Pe textele cuprinse în desen redactorul a citit:

„Tulburări în Turcia”. „Manifestații anti-americane în Japonia”. „Revoluție în Cuba”.

Ajungînd aici redactorul a simțit că-l trec căldurile și și-a deschiat gulerul de nylon.

„Mare grevă a marinarilor din Londra”.

„Val de manifestații anticolonialiste în Africa”.

Redactorul n-a fost în stare să continue lectura. Și-a scos cravata, s-a deschiat la vestă, și-a șters transpirația de pe frunte și a strigat cu glasul plin de ură:

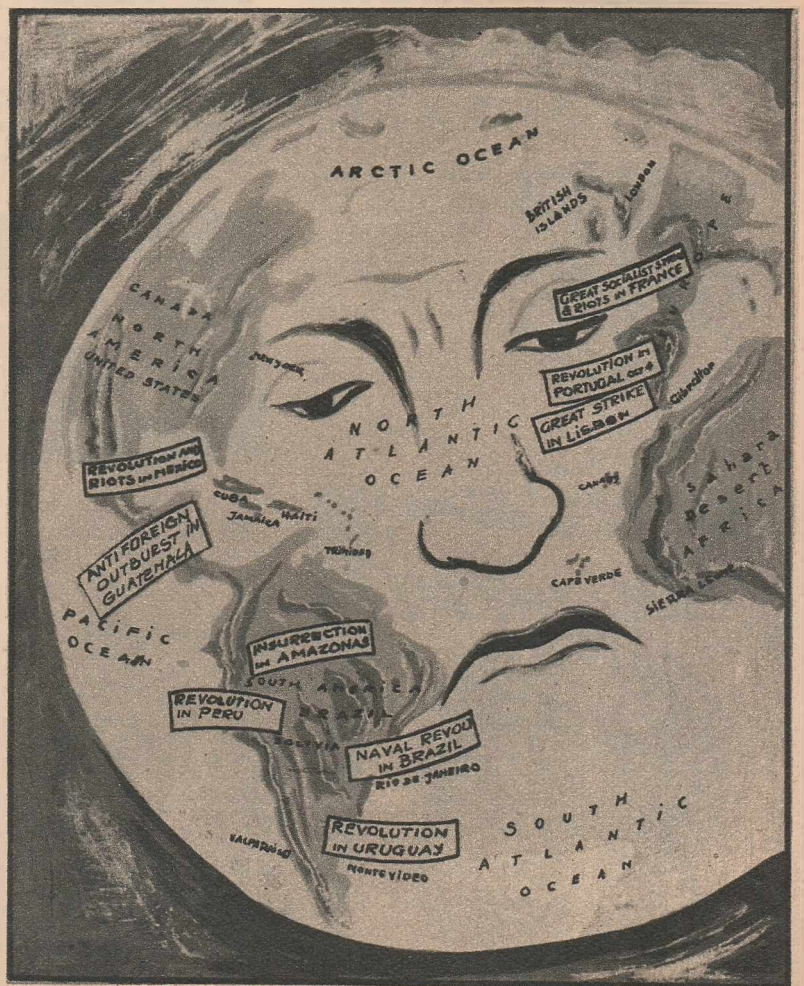
— E mina Moscovei!

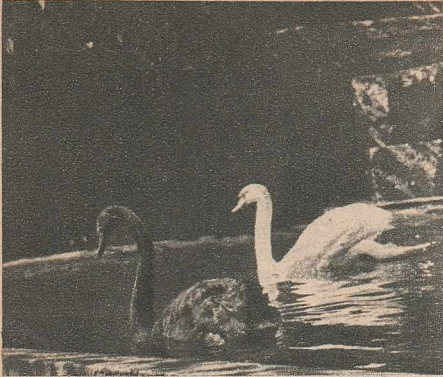
Poate că redactorul s-a deschiat întîi la vestă și apoi și-a scos cravata — lucrul acesta nu-l știm precis. Dar faptul că a strigat cu acest prilej este absolut cert, pentru că strigătul „mina Moscovei!” răzbate în fiecare ceas, în fiecare zi din paginile ziarelor burgheze.

Ori de cîte ori sint la ananghie, politicienii și ziaristii reacționari dau vina pe comuniști. Dar să binevoiască domnii imperialiști să explice ce „mină” a acționat în anul 1910, cînd domniile lor abia învățau să rostească cuvîntul „comunism”? Capitala Rusiei era pe atunci nu Moscova, ci Petersburgul, unde se afla pe tron țarul Nikolai al II-lea. E greu de presupus că în revoluțiile din America de Sud și în grevele din Europa occidentală să fi fost implicată „mina Petersburgului”!

Mișcarea de eliberare a popoarelor este acționată de mina puternică a istoriei. Și aceasta nu este de loc o mină cu care ai putea să te joci de-a fripta. Sînt zadarnice strădaniile de a o opri. Și, ori de cîte ori imperialiștii încearcă să o facă, li se dă peste mină.

(După „KROKODIL”)

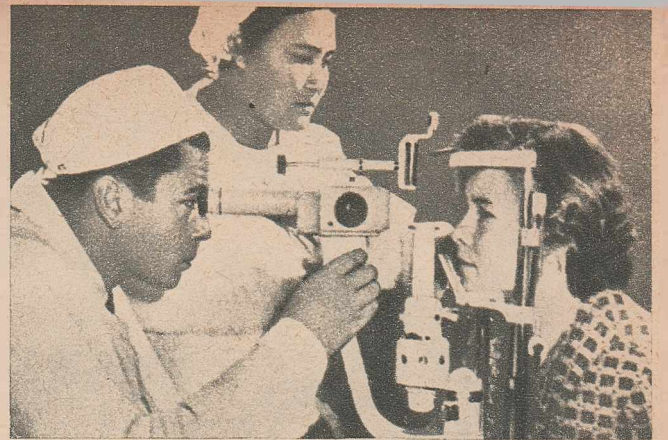

ODETTE ȘI ODI-LIA. În grădina zoologică din Sofia, două lebede — una albă, cealaltă neagră — constituie atracția vizitatorilor. Locuitorii Sofiei le-au botezat cu numele celor două eroine din cunoscutul balet „Lacul lebedelor” de Ceanikovski: Odette, lebăda albă, și Odilia, cea neagră.

Fotografie de
← F. URSEANU

CIVILIZAȚIA AFRICANĂ are vechi tradiții. Aceste sculpturi din secolul al XVI-lea, găsite în regiunea Nigerului inferior, confirmă tezele colonialiștilor care contestă existența vreunui semn de civilizație africană.

CRISTALIN DIN MASĂ PLASTICĂ... La Moscova, candidatul în științe medicale Feodorov a efectuat cu succes o interesantă operație oftalmologică, introducând în locul unui cristalin bolnav un cristalin confecționat — după indicațiile sale — dintr-o masă plastică. În fotografie: examinarea tinerei Lena Petrova care a suferit puțin obișnuita operație.

CUNUNA JUBILIARĂ care împodobeste televizorul din fotografie este pe deplin meritată, fiind vorba de cel de-al 250.000-lea aparat produs de marile uzine „Tesla” din Pardubice (R. S. Cehoslovacă).

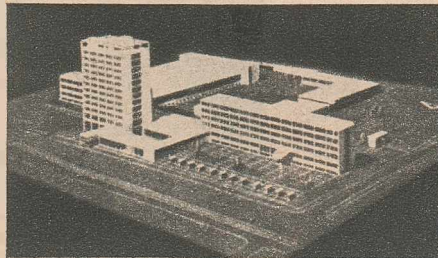
„**BETONOSCOP**” este denumit un nou aparat care folosește undele ultrasonice în măsurarea rezistenței betonului. Noul aparat, care a fost proiectat de inginerii polonezi L. Filipczynski, B. Domagalski și Z. Statkowski, a început să fie solicitat și peste hotare.

MAGAZINUL DE PIPE din Budapesta, str. Kigyó, se bucură de reputația de a poseda o serie dintre cele mai rare exemplare de pipe din lume, unele datând chiar din secolele 16 și 17. Pipa pe care o ține în mână tinara din fotografie, deși nu este prea veche, e valoroasă, fiind împodobită cu o prețioasă sculptură ce-l reprezintă pe marele scriitor clasic maghiar Móricz Zsigmond.

PLUG DE LEMN TRAS DE CĂMILĂ... Aspect obișnuit într-o țară ca Pakistanul, al cărui guvern, în loc de a manifesta grijă pentru ridicarea nivelului de viață deosebit de scăzut al populației, se preocupă de militarizarea țării și de participarea la diferite acțiuni agresive și de spionaj.

LA DRESDA a început construcția unui mare combinat poligrafic în care vor fi găzduite două cunoscute publicații din R. D. Germana: ziarul „Sächsische Zeitung” și revista ilustrată „Zeit im Bild”. În fotografie, macheta construcției.

DESPRE CE ESTE VORBA?

(Răspunsuri la întrebările din pag. 13)

- 1 Priviți atenți fotografia nr. 1. Nu vi se pare că Horia și Radu se delectează ascultând o proprie emisiune de satiră și umor? De fapt acesta este adevărul...
- 2 Da, aveți dreptate: de astă dată emisiunea de satiră și umor pe care ei o ascultă e semnată de Mircea Crișan...
- 3 Sfatul medicului îi poate pune pe gânduri și pe cei mai sănătoși și veseli dintre noi.
- 4 „Drumeții veseli”. Greu de dat răspunsul! (Și când te gîndești că un puști din clasa a VII-a nu numai că va răspunde, dar va lua și 25 de puncte!...)
- 5 Când unul ține cu „C.C.A.” iar celălalt cu „Dinamo”, sînt inevitabile asemenea scene.

URMAȘII STRĂVECHILOR „CAPETE DE CIINI”

Correspondență din Praga de Dr. J. SEGO

În Cehoslovacia, la nord-vest de Plzen, se întinde pitoreasca regiune Chodsko, patria originalului grup etnografic „Chodové”, constituit din munteni viguroși, deosebiți de vecinii lor prin obiceiurile, graiul, portul și folclorul cu totul originale. Regiunea istorică Chodsko numără 11 comune, situate în trecătorile și drumurile cele mai importante de la granița dintre Boemia și Bavaria, acolo unde, cîndva în evul mediu, se terminau domeniile regale ale casei domnitoare cehă.

Populația acestor comune este formată din urmașii vechilor grăniceri cunoscuți sub denumirea de „Psohlavci” (cap de ciine), denumire ce-și are originea în stema de pe drapelul pe care-l purtau în războaie acești apărători ai frontierilor apusene ale Boemiei. Ca și grănicerii secui și ca și moții din Transilvania de pe vremuri — aceștia nu însă sub stăpînirea habsburgică ci, dimpotrivă, sub regii cehi — Chodové aveau în evul mediu o sumă de îndatoriri și de privilegii. Ei trebuiau să apere granița de orice atac din afară, avînd în schimb dreptul de a nu se supune nici unui nobil. Depinzînd direct de rege — a cărui gardă de onoare o formau ori de cîte ori acesta străbătea regiunea — nici un feudal nu putea ocupa sau cumpăra pămînt pe terenurile lor, erau liberi să vîneze în pădurile pe care le apărau, nu puteau fi obligați să facă clacă, erau scutiți de taxe vamale. Centrul lor de reședință era Domazlice, unde și-au durat un castel în care funcționa organul lor administrativ autonom, denumit „Chodsky soud”. Organul acesta, format dintr-un judecător ales și cei 12 primari ai satelor din jur, era condus de „Caste-lanul din Domazlice”, care-l reprezenta pe rege.

Regii Boemiei au confirmat de 24 de ori privilegiile „Capetelor de ciini”. Dar victoria habsburgilor în bătălia de la Béla Hora din 1621 le-a pus capăt. Pentru suma de 7.500 florini ei au fost dați „în arendă” baronului Wolf Wilhelm Lammingen de Albenreth, conștier al curții imperiale din Viena, iar mai tîrziu, în anul 1630, cu toată rezistența lor, au fost vînduți „pe veci”, aceluiași feudal, pentru 56.000 florini. Noul stăpîn și-a ales ca reședință comuna Trhanov, unde și-a clădit un castel. Aiei începe cruda și îndelungată perioadă de oprîmire a unei populații libere, transformate în turmă de iobagi. Timp de peste 60 de ani însă, poporul Chodové luptă cu curaj eroic pentru a-și apăra libertatea. În fruntea țărănilor răsculați s-a ridicat eroul Jan Kozina-Sladky. Ca și Horia, crășorul motilor, el și-a căutat dreptatea la Viena, la împărat, și bineînțeles că n-a găsit-o; și tot ca și Horia, reîntorcîndu-se de la Viena, a ridicat satele la luptă; tot ca și Horia a fost executat de călăii imperiali, fiind spînzurat în anul 1695. De atunci robia și silnicia s-au instăpînit în satele curajoșilor grăniceri care, pînă la eliberarea de sub jugul fascist, în 1945, n-au mai cunoscut adevărata libertate. Astăzi urmașii lor sînt activi constructori ai socialismului și, credincioși străvechii lor tradiții, apărători dirji ai graniței apusene a patriei lor, Republica Socialistă Cehoslovacă.

Un grup etnografic aparținând oamenilor înalți, cu obiceiuri, grai, port și folclor original.

Monumentul eroului legendar Jan Kozina-Sladky, ridicat în apropierea satului său natal, Ujezd.

Cea de-a treia Consițuire pe țară a tinerilor scriitori

În zilele de 26 și 27 decembrie a. c. în aula Bibliotecii centrale universitare din Capitală, s-au desfășurat lucrările celei de-a treia Consițuiri pe țară a tinerilor scriitori. După cuvântul de deschidere, rostit de academicianul Mihai Beniuc, și după prezentarea raportului asupra creației tinerilor scriitori din țara noastră, de către Aurel Mihale, secretar al Uniunii Scriitorilor, au urmat ample și vii discuții.

Tinerii scriitori s-au angajat cu acest prilej să nu precupească nici un efort pentru însușirea unei înalte măiestrii artistice, să înfățișeze în scrierile lor teme majore ale construcției noastre socialiste.

Obiectivul nostru fotografic a surprins câteva aspecte ale Consițuirii și pe câțiva dintre tinerii scriitori.

① Demostene Botez, un animator al tinerilor scriitori. ② Ion Lăncrănjan (dreapta) și Vasile Rebreanu. ③ Într-o pauză a Consițuirii, tineri scriitori discută despre planurile lor de creație (de la stînga la dreapta: Ștefan Iures, Andrei Băleanu și Titus Popovici). ④ De la stînga la dreapta: Al. Lungu, Nicolae Țic, Fănuș Neagu. ⑤ Alecu Ioan Ghilia. ⑥ Alexandru Oprea. ⑦ Octav Pancu-Iași. ⑧ Laszlofy Aladar. ⑨ Gheorghe Tomozei (dreapta) citește prietenului său, poetul Nicolae Stoian, cea mai nouă poezie pe care a creat-o.

REDAȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța Poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștali și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Prezentarea grafică: Vlad MUȘĂTESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Șcinței „I. V. Stalin”.

PREȚUL REVISTEI, INCLUSIV SUPLIMENTUL, 2 LEI

La mulți ani 1961!

